

Ч. 5 (176) 84 Р. XXXVIII

Wasył Suszko

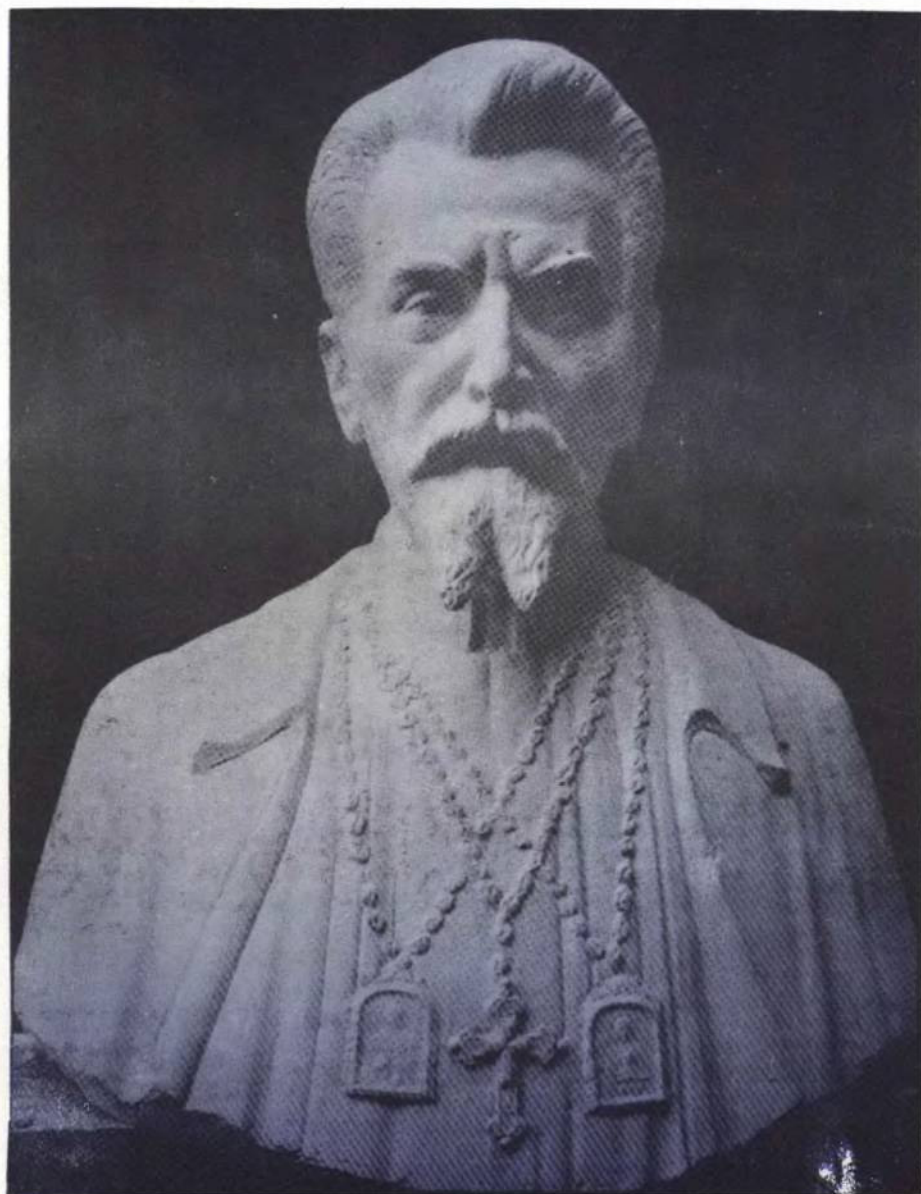
(septembre - octobre 1984)

Aufham 22 Tel. 08444/61

8069 Schweitenkirchen

Авангард

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Авангард

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОТ М О ЛОДІ

ДВОМІСЯЧНИК, ВИДАЄ
ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА СУМ

VANGUARD - bi-monthly

Official Press Organ of the Ukrainian
Youth Association in Exile

AVANTGARDE - bimestriel

Revue de jeunes éditée par le
Comité Central de l'Union de la
jeunesse ukrainienne en exil

АВАНГАРД Ч. 5 (176) ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ 1984

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ:

«AVANGARDE»
72 Bld Charlemagne
1040 Bruxelles
tel. 230.85.49

КРАЙОВІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

Вел. Британія

KU SUM

«Tarasivka»

Old Cliff House

Weston-on-Trent,
Derby's

Австралія

Miss Irena Kohut

7 Damian Court

Glenroy Vic. 3046

Аргентина

W. Zastavnyj

Soler 5039

Buenos-Aires

Бразилія

Ivan Kuchar

Rua Baia Grande, 146

V. Bela, São Paulo - SP

ЗСА

«Avangarde»

% SUMA

PO BOX 21 1

New York NY 10276

Канада

KU SUM

83, Christie str.

Toronto, Ont

«Buduchnist»

acc. 6331

Редагує колегія. Головний Редактор — Осип Рожжа

Графічне оформлення: Графік Яків Гніздовський

Редакційне листування й матеріали

надсилати на адресу Редакції:

«AVANGARD» 136 2nd Ave, New York NY, USA 10003

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ НА 1984

КРАЇНИ:

ОДНЕ ЧИСЛО:

РІЧНО:

в передплаті:

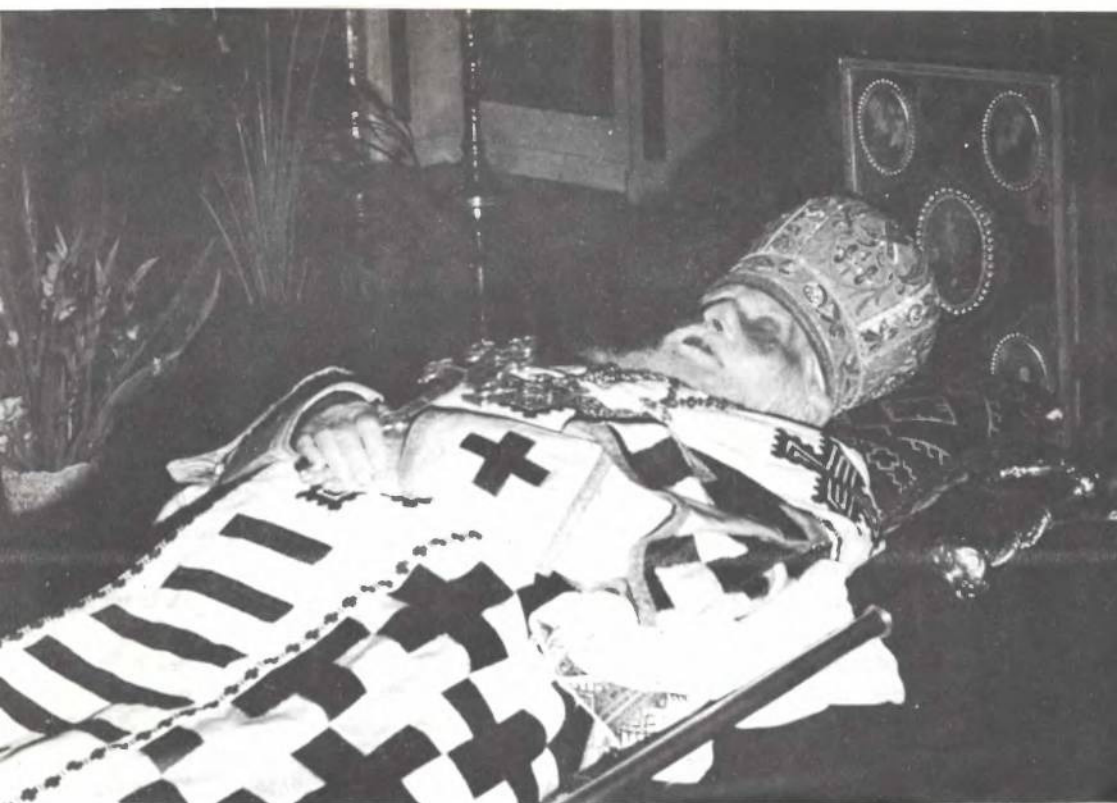
в післяплаті:

до 31.3.84

ЗСА	дол.	3.00	15.00	дол.	16.50
КАНАДА	дол.	3.50	16.00	дол.	17.50
ВЕЛ. БРИТАНІЯ	ф.ст.	1.30	6.50	ф.ст.	7.00
АВСТРАЛІЯ	дол.	3.00	15.00	австр.дол.	16.50
БЕЛЬГІЯ	бфр.	100.00	500.00	бфр.	550.00
ФРАНЦІЯ	ффр.	15.00	75.00	ффр.	80.00
НІМЕЧЧИНА	н.м.	6.00	30.00	н.м.	33.00
АРГЕНТИНА	пезо	16.00	80.00	пезо	88.00
БРАЗИЛІЯ	круз	500.00	2500.00	круз.	2700.00

Printed in Belgium. Editeur responsable — O. Kowal, 72 Bld Charlemagne, 1040 Bruxelles

На обкладинці: Погруддя Патріярха, гіпс, скульптор Г. Крук

17. 2. 1892

— 7. 9. 1984

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

ДЛИТЬСЯ

ГЛИБОКИМ СМУТКОМ З УСІМ СУМІВСЬКИМ ЧЛЕНСТВОМ
З ПРИВОДУ

НЕВІДЖАЛУВАНОЇ ВТРАТИ

ПАТРІАРХА УКРАЇНИ ЙОСИФА I,

який упокоївся у Бозі 7-го вересня 1984 року о год. 10 ранку

Українська Нація понесла невіджалувану втрату, бо Патріарх Йосиф I був великим неперизнаним Патріархом, стійким прикладом витривалості і мучеництва за Віру Христову, шанованим і любленим Главою Української Католицької Церкви, великим Патріотом України і звеличальником її збройної боротьби та Героїв. Своім терпінням за Віру Христову, обороняючи права католицької української Церкви та її Помісности, здобув славу Світоча всього християнства.

Довгорічний каторжний комуно-московських таборів виїшов незламним і не похитним. Був великим приятелем молоді, зокрема сумівської, яка щосердечно підтримувала і помагала реалізувати його заміри.

Святіший Патріарх все втішався любов'ю і повагою сумівської молоді. В нинішній день Жалоби національні і сумівські прапори вириті знаком смутку й віддають останній салют Покійному Патріархові — Батькові — Образ і Життєвий шлях якого світочем променітимуть для нас!

ЦУ СУМ

Реданція «Авангарду».

Wasył Suszko
Aufham 22 Tel. 08444/61
1069 Schweitenkirchen

БІОГРАФІЧНІ ДАНІ ПРО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА І

Блаженніший Патріярх і Кардинал Йосиф Сліпий, Коберницький-Дичковський народився 17 лютого 1892 року у селі Заздрість, теребовельського повіту в Галичині. Гімназію закінчив у Тернополі /1911/, згодом студіює у Львівській Духовній Семінарії, а від 1912 року — в Інсбруці, де й одержує ступінь доктора богослов'я в 1916 році. Св. Тайну священства приймає 30 вересня 1917 р. з рук Слуги Божого Митрополита Андрея. Продовжує студії в Інсбруці і Римі в Орієнтальному Інституті, Анджелікум і Грегоріанум. Стає габілітованим професором догматики. Від 1922 року є професором догматики в Духовній Семінарії у Львові, а від 1925 року її ректором. Був співосновником Богословського Наукового Товариства, а згодом його постійним головою. Львівську Семінарію розвиває так, що вона від 1928 року стає Богословською Академією, а Блаж. її постійним ректором аж до свого ув'язнення.

Реформує навчання в Богословській Академії за найновішими зразками і вимогами рідної Церкви, пише наукові праці, редагує богословський журнал «Богословія», видає наукові твори, відбуває наукові подорожі до університетів різних країн, бере участь у Велеградських Унійних Конгресах та інших наукових з'їздах.

Друга Світова війна не перериває діяльності Патріярха серед важких обставин. 22-го грудня 1939 року під час большевицької окупації Митрополит Андрей висвячує Блаженнішого на єпископа з правом наслідства. Владика переносить шикани і переслідування з боку большевиків. Перед своєю втечею 1941 року большевики-НКВДисти вивели зі Собору св. Юра шість духовних осіб, між ними архієпископа Йосифа, і усталили підмуром, ніби до розстрілу. Згодом, після такого кількаденного психічного терору Кир Йосиф і священники були звільнені.

Про ці важкі роки, в яких творилося українське відроджене національне життя, зачитуємо свідчення Голови Державного Правління Ярослава Стецька: «о. Митрат Сліпий, випроваджуючи мене з палати Митрополита, згадав, що Митрополит /Андрей/ є в курсі наших справ /про дію ОУН — ред. «А»/, бо Крайовий Провідник ОУН Євген Легенда через о. НН інформує час-до-часу Митрополита...» /»30 червня 1941 р.«/.

В тому періоді Блаженніший Йосиф стає свідком і учасником відновлення Української Держави, проголошеної Актом 30 червня 1941 року. Він репрезентував Митрополита на Національних Зборах і був членом Президії Зборів. Я. Стецько пише, що «у глибоких і зворушливих словах передав благословення Митрополита й заяву підтримки нашої Церкви, зазначаючи водночас, що Церква підтримає теж створене Правління, впевнена, що вона діятиме з християнськими засадами». /Я. Стецько, 30 червня 1941 р./ Згодом створено Раду Сеньйорів, як передпарламент соборної української Держави. Головою став Кость Левицький, а другим членом архієпископ Йосиф Сліпий. Митрополит Андрей став почесним головою. 11-го лютого Владика Йосиф сказав на Раді Сеньйорів, що: «Український Національний Комітет повинен трактувати вказівки і побажання народу, мов національні закони», маючи на увазі заяви, висловлені на форумі УНРади.

Після смерті Слуги Божого Митрополита Андрея 1. 11. 1944 року серед руїн нашої Церкви і народу стає Главою Церкви-Мучениці і духовним Батьком Народу.

**Домовина з тлінними останками Бл. П. Патріярха перед Собором св. Софії.
Зліва вгорі сумівська делегація зі своїми прапорами.**

Совєтсько-російські окупанти арештують його 11 квітня 1945 року і засуджують на 8 літ примусових робіт у сибірських лагєрах. В 1953 році його судять поновно на заслання. Третій раз його судять в 1957 році на сім літ ув'язнення і каторжних робіт, а четвертий раз в 1962 році засуджують на ув'язнення в Мордовії. Разом це був засуд на 18 літ ув'язнення, заслання, тюрєм, каторжних робіт. Папа Іван XXIII в 1960 році номінує Блаженнішого Йосифа Кардиналом «ін пекторе».

Москалі звільняють його з каторги 9 лютого 1963 року. Владика бере участь у II Ватиканському Соборі. Папа Павло VI номінує Блаженнішого кардиналом 25 лютого 1965 року. Впродовж 21 року цікавиться життям українських скупчень на поселєннях і відвідує їх, вносячи слова потіхи, розради і пригадуючи основні цілі нашого еміграційного буття. З важ-

лівіших досягів згадаємо об'єднання українського єпископату в Синод Української Католицької Церкви та прийняття титулу Патріярха у 1975 році. До кінця свого трудолюбивого життя очікував визнання Патріярхату Української Помісної Католицької Церкви Папою Римським, але безуспішно. Патріярх купив кілька будинків, які стали центрами поживленої активності і запорукою тяглості його чину: монастир для монахів Студитів, будує Український Католицький Університет св. Климента Папи з храмом св. Софії, повертає власність храму св. Сергія і Вакха з патріяршим двором для Української Церкви та основує українську парохію, Духовну Семінарію св. Софії в Римі, організовує 6 філій УКУ в різних країнах, започатковує переклади різних книг літургичних на українську мову. Безупинно працює, трудиться многогранною діяльністю, молиться за свою Церкву і нарід на славу Бога і добро українського народу.

Був великим приятелем і Духовим Провідником для сумівської молоді, яка Його Чини пам'ятатиме і йтиме за його світлими дороговказами. Вшануванням 40-ліття УПА та пам'яті українських героїв в постаті Тараса Чупринки він виразно вказав на поєднання духово-релігійних вартостей з національними.

Вічна Йому Пам'ять!

»БУДЕМО ВІРНІ ЗАВІЩАННЮ ПАТРІЯРХА«

**СЛОВО ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА, ГОЛОВИ УДП І ОУН
НА ТРИЗНІ В ПОШАНУ 13 ВЕРЕСНЯ 1984 РОКУ В РИМІ**

Українська земля вкрита глибоким смутком, всенаціональна жальоба огорнула серця усіх українців без різниці віровизнання, бо відійшов від нас духовний батько, який страждав і боровся за спільний усім нам ідеал. Уже за свого життя, завдяки своїм терпінням і героїзмові — релігійно-національний Святий України Патріярх Йосиф І, Глава Української Помісної Католицької Церкви, Церква Катакомб, Кардинал Вселенської Церкви.

Нарід привик до символів своїх прагнень, своєї боротьби. У Ньому він вбачав вицвіт свого масового героїзму і мучеництва, свого страждання і незламності своєї боротьби за відвічні ідеали Нації й Церкви.

Скільки разів Він прощався з життям ради Христа й України, Господь приймав Його мучеництво і героїзм ради Воскресення Його рідного народу, землі св. Андрія Первозванного, св. Ольги і Володимира Великого Святого — Христителя України.

Патріярх об'єднав у своїй особі в нерозривку цілість українську патріотичну з християнською ідеєю. Віра в Бога є наймогутнішою силою, яка тримає нарід у його визвольній боротьбі за Божі права і державну незалежність, за права людини. Своім героїзмом і мучеництвом Патріярх навчав нас практикувати віру в Христа, з'єднання з вірою в Україну.

Він був співтворцем найшляхетніших чинів Нації й Церкви. Він

завжди бачив увесь український нарід, його історичні дороговкази, Він був Учителем і Виховником народу.

Він був співтворцем Державности, проголошеної у червні 1941, сорокріччя проголошення відновлення якої вшанував історичним посланням.

Свідомий, що суверенітет Нації обороняє перед силами наїзників збройна сила, Патріярх у своєму Посланні благословив у сорокріччя створення Українську Повстанську Армію, не маючи змоги з ув'язнення з каторги зробити цього раніше. Особливо відмітив героїв-борців, що своє життя віддають у боротьбі в обороні правди, волі, державної незалежності свого народу. Його Головного Командира ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринку Патріярх прославив посвяченням пропам'ятної плити у крипті св. Софії, де сьогодні і Сам спочив.

«Пер аспера ад астра» — було життєве мотто Великого Покійника. Святіший Патріярх підносив нас усе вгору і вгору. Він приніс нам єдність вищої якості, рівняння на найвище в устремлінні до ідеалу. Він міряв наші сили, а передусім свої не реальним, а бажаним. Силою своєї волі й віри Він виповняв прірву між реальним і ідеальним. Він заставляв нас єднатися на базі боротьби за велике, за вимріяне, але гідне великого українського народу. Його критерії були критерії Велета, Героя, Титана. І це добре, це необхідне. Засіяне Ним зерно видає овочі. Створене Ним діло безсмертне. Воно буревійною силою йтиме вперед, продовжуване молоддю, народом, несене легендою. Легенди завжди сильніші за дійсність. Легенди з часом стають дійсністю, а дійсність — легендою так, як Особа Святого України. Міти завжди міцніші в душах людей, ніж реалітети. Герої завжди творять захоплення в душах людей і поривають їх, бо це вічні душі, що з'явилися на цій землі на відпустку. І суть не так у самій смерті їх за ідею, але в тому, що в ній об'являється людська велич, божественне людини. Ті божественне весь страждальний вік унааявнювалося у Патріярха України. Сила Церкви завжди була у мучеництві її вірних і священнослужителів. Це засвідчив Богочоловік. Це засвідчив Посланник Божий в Україні — Патріярх Йосиф.

Ідея Патріярхату мученицької Церкви, що її підняв Патріярх, це Божя мисль. Патріярх Мученик був Божим речником. Ніяка сила вже не подолає її. Вона, освячена смертю Патріярха, ще могутніше захоплюватиме нарід. Йї сподвижник, ставши легендою серед народу, все більше пориватиме до змагу за цю ідею. За тією ідеєю стоять мученики.

У продовженні діла великого попередника Слуги Божого Андрея — Патріярх був сподвижником екуменізму наших Церков, екуменізму католічних Церков, але не єднання з цезаропapistською згорською

церквою, зняряддям безбожницького російського окупантського режиму, церквою імперії. Він захищав мученицьке, героїчне християнство, а відкидав коляборацію з його переслідувачами, ворогами української нації і її змагань до державности.

Своєю появою у вільному світі, своїм патріотично-християнським вченням та кількакратними поїздками, як Апостол Павло, навколо світу серед українських емігрантських поселень, Він приніс подих воюючої України, рідної землі, протидіяв процесові асиміляції і, передусім, скріпив в українців національну гідність, гордість та віру у великий український нарід та його майбутнє, — постійно закликав — «Будьте собою!»

Головна увага Патріярха була зосереджена на підтримку і розбудову Катокомбної Церкви різними шляхами і засобами!

З надзвичайною енергією, Він, соборник релігійної й національної ідеї будує в Римі Собор св. Софії, Університет, різні науково-культурні інституції, музеї, видає для потреб України багатство не лише богословських книг, допомагає УВУ, інтернатам для молоді, рятує безцінні церкви-будівлі для нашої Церкви, придбав величаву будівлю на манастир. Не сила оцінити багатогранної національно-і церковно-релігійної та культурної діяльності Патріярха.

Зовнішньо-політичну діяльність Патріярха замало відмічається.

Патріярх по різних країнах світу на авдієнціях у голів держав розніс ім'я і значення України, її визвольну боротьбу та незламність Катокомбної Церкви по всьому світі. Світ заговорив про Україну завдяки мучеництву й героїзмові Патріярха нашої Церкви і Народу.

Патріярх своїм життям і творчістю нав'язував до величчя і постійного оновлення християнства в душі перших його віків героїки й мучеництва, що маловірам здавалося не на часі. Проте ж Він залишився вічним викидом сумління, вічною гризою совісти для тих, що шукають компромісу з большевицьким злом, чи коекзистенції з ним.

Не дочекався Патріярх Великого Тисячоліття, але під Його духовим омофором з живучою легендою Безсмертного Українця в усьому християнському світі, на якому спочило знам'я Його великого духа й мучеництва за Христа й Батьківщину, український нарід маршуватиме у своє світле переможне майбутнє, маючи Великого Заступника перед Господнім Престолом: Святого України, легенда якого живе навіть на Заполяр'ю серед українців-борців за славу Христа й України.

Всевишній вислухає молитви Святого України та усіх нас — й Українська Християнська Самостійна Соборна Держава, завітна

мрія Патріярха й усього українського народу стане реальною дійсністю.

Наприкінці мого слова один приклад почитання Патріярха українським народом. Тому три роки, автор цього слова, отримав від підпілля ОУН в Україні палицю Патріярха з далекого Сибіру з юнцтабору, де тернів наш Патріярх. 18 років вона зберігалася аж доки підпілля не знайшло нагоди передати її Патріярхові. З цією палицею Патріярх не розлучався до кінця свого життя. Зворушення Мученика було слідне на обличчі, коли приймав цей дарунок — символ з підпільної України. Наше підпілля зберігало Його палицю як реліквію. Чи це не Боже чудо?

Від Воюючої України, як голова Українського Державного Правління і голова Організації Українських Націоналістів та від Світового Українського Визвольного Фронту, від Воїнів Української Повстанської Армії запевняю, що ми залишимося вірними Завіщанню Святого України. Ідеї Патріярха України остаточно переможуть!

ЖАЛІБНЕ ПРАЩАННЯ ГОЛОВИ ЦУ СУМ З ПАТРІЯРХОМ

Ваше Блаженство,
Високопреосвященні Владики
Високотреподобні і всесесніші Отці і Сестри,
Жалібна Громадо!

Від імені Спільки Української Молоді, організації, яка об'єднує біля 10 000 молоді в десяти країнах нашого поселення — складаю вислови глибокого співчуття з приводу відходу у Вічність незабутнього і дорогого для нас усіх — Блаженнішого патріярха Йосифа.

Боже Провидіння постійно сторожить над долею нашого народу, посилаючи йому великих людей, які своїм життям і ділами витискають незатерту печать свого духа на історії нашої Церкви і народу. Такою людиною в останніх десятиліттях був, без найменшого сумніву, Блаженніший Патріярх Йосиф.

Особливо глибоко відбилася печать Його духа на душах тисячів сумівської та взагалі української молоді на чужині.

Ця молодь щиро молилася і благала Всевишнього, коли наш Патріярх переносив знущання в московсько-більшевицькій неволі. Вже тоді Він став для неї прикладом, як треба обстоювати свою віру; боронити свою Рідну Церкву, та боронити честі українського народу на кожному місці і в різних обставинах.

Ще більше скрітила духа і поставу нашої молоді поява нашого мученика на волі. Вона побачила перед собою велетня духа і живий приклад до наслідування.

Тому в цю жалібну хвилину, я осмілююсь тут в імені сумівської молоді зложити урочисте приречення, що:

— Будемо жити і невтомно даліше працювати на славу Бога і нашої поневоленої Батьківщини-України;

— Будемо жити і працювати для здійснення заповітів, які залишив нам наш дорогий Патріярх, а саме: бути собою:

— Що будемо вірні нашій українській Церкві і народові та змагатимемо за остаточне завершення нашої страдальної Церкви у Патріярхаті та визволення українського народу і створення української Держави.

— Прирікаємо синівську відданість Голові нашої Церкви Блаженнішому Верховному Архиепископові і Патріярхові Кир Мисролавові.

Слава Ісусу Христу!

Є. Гановський

ЗАЯВА ПРЕЗИДЕНТА РЕГЕНА

З ПРИВОДУ СМЕРТИ

БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА

ЙОСИФА СЛІПОГО

З глибоким почуттям втрати відмічаю смерть Кардинала Йосифа Сліпого, Верховного Архиепископа Української Католицької Церкви, і передаю мої співчуття українцям у всьому світі.

Коли згадуємо про 18-річне перебування Кардинала Сліпого в советських таборах ув'язнення, коли роздумуємо про те, що він був присуджений до Гулагу, бо відмовився зрадити свою Церкву, бачимо виразно міць і силу людського духу.

Навіть після звільнення з цього довгого ув'язнення, дух і енергія Кардинала Сліпого не послабли. Між його звільненням у 1963 році і смертю на 93-ому році життя, він відвідував у світі українців-католиків та відвідав тут, у Білому Домі, президента Форда. Він заснував Українську Католицьку Семінарію, побудував показну українську католицьку церкву св. Софії і Український Католицький Університет. Останньою він був глибоко зайнятий плянуванням світового відзначення 1000-ліття Християнства в Україні, що відбудеться в 1988 році.

Присвята Кардинала Сліпого Богові і свободі людства була непохитна, незважаючи на покарання і заслання за його переконання. Через своє натхненне життя, він давно став символом сили Божого і людського духу. Він залишиться таким не тільки в пам'яті українців, але й чоловіків та жінок доброї волі в усіх націях.

СУМ В ПОКЛОНІ ПАТРІЯРХОВІ

(Коляж на підставі матеріялів сум. преси/

»Українська сумівська молоде!

*На вашім прапорі виписані важливі
слова — Бог і Україна — найвищі
ідеали, які може поставити собі
тут на землі людина, прилежна
до української Нації.«*

Патріярх Йосиф.

Від коли Патріярх приїхав на волю в лютому 1963 року, Він був занепокоєний організаційним станом нашої Церкви, еміграції, а головню нашого майбутнього — українською молоддю. Вже від перших місяців приїзду Патріярха, Центральна Управа СУМ нав'язала з ним контакт через тодішнього Голову ЦУ — д-га О. Ковалю. СУМ часто

запрошував Блаженнішого відвідати зорганізовані сумівські громади у більших країнах поселення. Сумівці, переїжджаючи через Вічне Місто, не оминали нагоди відвідати свого Архипастиря.

ПЕРШИЙ ЛЕТЮЧИЙ СУМІВСЬКИЙ ТАБІР В РИМІ 1965 РОКУ

Перша зустріч сумівців з Патріярхом у Римі

Наталія Башук у репортажі про перший летючий сумівський табір півсотні сумівців з 14-ти осередків з Америки і Канади під проводом д-га Є. Гановського, згадує про зустріч з могутньою постаттю Архипастиря.

«Владика українських Церков вітали в своїх резиденціях заокеанську молодь теплом, словами признання та заохоти, по-декуди хлібом і вином. Найкращі враження про ідеалізм, патріотизм та жертвенну працю українського клиру винесло юнацтво з цих візитів»... І далі: «Всі вони, а головню Владика Кир Іван та Верховний Архипастир Української Церкви запалили незгасимий вогонь до боротьби за українські ідеали та збудили великий респект до української людини та викликали сльози захоплення у душах молоді. Ніколи ніхто з нас не забуде слів — заповіту: «Кожний з вас, як одна одинюка іскра, має запалити вогонь у місці, звідки ви приїхали, де живе, у місці, куди Бог вислав вас з України, щоб поширити правду про неї». Ніхто з нас не забуде пальмової алеї, могутньої постаті з сивою бородою серед зелених уніформ і сумівських тризубів».

» Шлях Молоді«

Два роки після відвідин Верховного Архипастиря у Римі сумівці з Америки мали рідкісну нагоду побачити між собою каторжника московських концтаборів Кардинала Йосифа.

ПЕРВОІЄРАРХ НА СУМІВСЬКІЙ ОСЕЛІ В ЕЛЛЕНВІЛ

(Уривок з одноднівки Оселі)

У четвер 8 серпня 1967 року в пополудневих годинах Оселю СУМ А в Елленвіл, Н. Й., відвідав Верховний Архiepиcкoп Кардинал Кир Йосиф Сліпий в асисті Кир Йосифа Шмондюка, єпископа Стемфордського, о. монс. д-ра Марусина, о. монс. Є. Монастирського, о. Л. Гузара, капеляна сумівської Оселі та декількох священників.

При брамі привітальне слово сказав голова ГУ СУМ-А мгр. Євген Гановський, а п'ятеро юних сумівців передали Їх Блаженству, за українською традицією, хліб і сіль на інкрустованій тарілці. Кир Йосиф Сліпий вступив на коротку молитву до таборової каплиці, після чого разом з членами Комітету, що складався з представників організації Українського Визвольного Фронту, перейшов попри штабір сумівської молоді на площі перед пам'ятником Героям — С. Петлюрі, Є. Коновальцеві, Р. Шухевичеві та С. Бандері — де відібрав дефіляду від поверх 850 сумівців. Гра-ла оркестра Осередку СУМ А з Боффало

Їх Блаженство оглянув сумівський табір і взяв участь у прийнятті на Його честь, яке відбулося в ідальні Оселі СУМ-А при участі біля 120 присутніх. Тостмайстром був інж. М. Семанішин, а промову від імені Організації Українського Визвольного Фронту — ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ, СУМ-А, ПАБНА, Т-ва кол. Вояків УПА ім. Т. Чупринки, ТУСМ і Союз Українських Політичних В'язнів — сказав пор. УПА Лев Футала. Православний капелян Оселі СУМ-А о. І. Ткачук окремо вітав Їх Блаженство і просив благословення для сумівської православної молоді. Унівська делегація в складі пп. Климка-Яреми та Грицьков'яна-Макаренки передала Дорогому Гостеві дарунк.

Після короткого відпочинку в будинку-мотелі «Криниця», що перебував

Архiepейська Служба Божа на Оселі в Елленвіл.

Зустріч з Блаженнішим Патріархом в Нью-Йорку.

під почесною охороною сумівських сеньйорів, Кардинал Сліпий знову повернувся на площу, де в асисті численного духовенства відправив Молебень до Пречистої Діви. Мистецьке виготовлення престолу для кардинальського гербу виконав п. Ф. Луцишин. Капелан сумівської молоді о. Л. Гузар попросив Їх Блаженство благословення для сумівської молоді, а далі сам Кир Йосиф Сліпий сказав високопатріотичну проповідь, в якій підкреслив важливість національного виховання, здобування високої освіти та патріотизму для української справи. Вказуючи на нерозривність гасла «Бог і Україна», найвищий Ієрарх Української католицької Церкви сказав:

«Українська Сумівська Молоде! На вашім прапорі виписані важливі слова — Бог і Україна — найвищі ідеали, які може поставити собі тут, на землі, людина, приналежна до української нації».

Відтак відбувся короткий концерт з участю танцювального ансамблю «Верховинці» з Нью-Йорку під керівництвом Олега Гензи, танцювальної групи Осередку СУМА Вотерворт та збірної таборового юнацтва рецитації «У Храмі св. Юра» Б. Лепкого під керівництвом маестра Є. Курила. Кінцеве слово виголосив голова ГУ ООЧСУ мгр. І. Винник, який передав для Верховного Архiepіскупна від Організації Визвольного Фронту «Дар Любо-ви» і Пропам'ятку Книгу, а сумівська молодь від себе — різьблений хрест та вишиванку подушку.

Понад 3000 присутніх з ентузіазмом і широко синівською відданістю та любов'ю складали поклін своєму найвищому Архiepістуреви і майбутньому Патріярхові Української Католицької Церкви.

Ця історична подія, про яку широко повідомляла довоколишня американська преса, кореспонденти якої були присутні на Оселі, залишиться в пам'яті сумівської молоді та всіх присутніх назавжди.

В каплиці свв. Володимира і Ольги на «Веселці». Зліва: о. д-р М. Стасів — напелян СУМ, владики Кир Ісидор, Верховний архієпископ Кир Йосиф Сліпий, митрат П. Хомин. Привітання складає голова КУ мгр.Т. Буйнян. (1973р.)

ПАТРІАРХ В КАНАДІ — 1968, 1973 рр

Після перших контактів з сумівцями в ЗСА Патріарх відвідав двічі Канаду. Перший раз мали сумівці нагоду вітати Патріарха у 1968 році, коли на Площі Кенедіян Нешіонал Екзибишн /канадської національної виставки/ в Торонті, його стрінула захоплено стотисячна маса українців. В той час Архипастир відвідав сумівські оселі, між іншим «Веселку» біля Акрон, Онтаріо.

Свою другу візиту Патріарх відбув у 1973 році. Залишив по собі надзвичайне враження Великого Провідника, Богом посланого нам, розкритим у вільному світі.

Юнацтво О СУМ Вінніпеґу вітає першопастера УНЦ Верховного архієпископа Йосифа. Поруч митрополит УНЦ у Канаді Максим, далі о. д-р В. Кушнір — голова КУН.

**Член О СУМ Д. Пасічник вітає Первоієрарха УНЦ
Верховного Архiepіскопа Кир Йосифа. (Саскатун, 1968).**

З відвідин Верховного Архiepірея в Велико-Британії.

П'ЯТДЕСЯТ ТРОЯНД І ТИСЯЧІ СЕРДЕЦЬ

Травень 1970 року

Кожний, хто мав щастя бачити маєстатичну постать Кир Йосифа Сліпого, відчув духову піднесеність. Його особовість відбиває духову силу нашого народу, зі слідами його терпінь і боротьби.

Радість сумівців і сумівок Англії не знала меж. Про це свідчила жвава підготовка, спонтанність захоплення і щирість сердець, це ж приїжджав Той, хто став уособленням мужності і героїзму української Церкви, що є живучим прикладом української нескорености. Той, про кого вони чули по радіо, на телебаченню, з розповіді батьків, з української преси. В серцях любов, в руках китиці квітів і бажання хоч доторкнутися Його струджених рук та подарувати усмішку. Адже Він велетень духа.

Сумівці вміли заманіфестувати всюди свою присутність. Немов нерозривний ланцюг тягнулася їхня участь по всіх місцевостях, куди переїжджав наш Кардинал.

«Авангард» ч. 4 (96)

**Юначна СУМ вручає Патріярхові 50 троннд.
Ноттінггем: Верховний Архипастир в асисті капеляна СУМ о. Михаль-
ського благословить д. Я. Деременду, Голову КУ СУМ.**

СЛОВО ПРИВІТУ ГОЛОВИ ЦУСУМ д. О.КОВАЛЯ В ЛІЛЬ, ФРАНЦІЯ, 26.7.70.

(Уривок)

«... З цієї нагоди нехай мені буде вільно висловити нашу глибинну радість, що Боже Провидіння дозволило Вашому Блаженству вийти з червоного дому неволі і завітати до своїх вірних, розпорошених по країнах вільного світу. Наша радість тим більша, що в Достойній Особі Вашого Блаженства український народ відзиснав колишні властивості стійкості і непохитності, сильної віри і духової непоборності.

Ми є сповнені високого почуття, бо нашу Церкву очолює Ісповідник віри, найдостойніший наслідник великого Митрополита Слуги Божого Андрея Шептицького.

Українська молодь тут, на еміграції і там, на рідних землях, в постаті Вашої Достойної Особи віднайшла живий символ свого виховного ідеалу. В світі матеріалізму, геоднізму і морального розкладу, ми зміцнили наші виховні позиції новими сучасними вартостями, яким Ваше Блаженство дало високе свідоцтво актуальності і автентичності. Українська Церква, що в умовах жорстокого варварського панування войовничого безбожництва понесла незмірні гекатомби жертв, рівні переслідуванню перших християн, була б забута світом, якби Боже Провидіння не зберегло б Вашого Блаженства, як живого свідка її ісповідництва. Ми безмежно вдячні за те Божому Провидінню і Вам, найдорожчий наш Владико, бо завдяки Вам наша Церква стала підметом вселенської дії Церкви. На неї звернені очі частини того здорового християнства, що шукає за обногою християнського життя.

Намагання Вашого Блаженства завершити структуру Української Католицької Церкви Патріархатом є виявом найглибших бажань українського народу, виявом його суверенної волі, перед якою не зможуть встоятись ні східні заходи ворога, ні приклонники діалогу з дияволом. Ми за Вами, наш Верховний Архiereю! Нашу волю просимо передати Голові Вселенської Церкви Святішому Отцеві з проханням перевести в життя рішення Вселенського Собору про Помісні Церкви східних обрядів і статті Берестейської Унії про помісність нашої Церкви. Заки ці формальності заіснують, вся українська спільнота вже уважає нашу Церкву патріархальною Церквою, а Вас, Ваше Блаженство, її Першим Патріархом.

Якщо хтось із владик, чи відсталих мирян не зрозумів ще ваги цієї історичної для нас нагоди і фундаментальної конечности, то знайде свій строгий осуд історії та майбутніх поколінь.

На концерті в Ліль Патріарх в розмові з єпископом Ганд. «Авангард» ч. 5 (97)

Блак. Патріарх Йосиф перед Собором св. Софії в Римі з учасниками «Нового Рейду». По правиці Патріарха — Владика Ізидор, а по лівиці — Ігумен Студитів о. А. Рижак.

80-ЛІТТЯ ПАТРІАРХА У РИМІ

Це була велична хвилина в історії Спілки Української Молоді, коли тисячі паломників та українські зорганізовані лави, в рейді під проводом командира УПА Ст. Голяша і голови КУ СУМ-А Є. Гановського та голови ЦУ О. Коваля відвідали в Римі Блаженнішого і зложили йому побажання і заяву підтримки. Концерт в пошану Блаженнішого зорганізовано силами сумівських ансамблів з Торонта — «Прометей» — мужеський хор, «Діброва» — жіночий хор і оркестри «Батурин». Поклін Патріярхові вдався на славу нашим мистецьким одиницям і лишив Патріярха з чуттям синівської відданості Йому Спілки Української Молоді. Подаємо уривок з записок щоденника учасників «Новий Рейд». Концерт попередила авдієнція у Папи.

27-го серпня 1972 р. (Кастель Ґандольфо)

Точно о годині 12-й Папа Павло VI-ий в білому одягу появився на балконі. Виголошує коротку промову в італійській мові на тему духового і фізичного здоров'я молоді у зв'язку з Світовою Олімпіадою, а відтак в кількох мовах вітає всі організовані групи, які прибули на авдієнцію. Згадує особливо нас, Українців, які прибули з Канади й Америки під проводом Владика Ізидора. Після благословення, звертається через гучномовці до нашої оркестри, щоби заграли декілька мелодій. При майже абсолютній тиші знова понеслися звуки українських мелодій. Користаючи з такого моменту, що св. Отець особливо звернув на нас увагу, із гурта понеслось грімке домагання:

«Ми хочемо українського Патріярхату!» в італійській мові. Під час повторювання цього домагання, Папа стояв непорушно, а вміжчасі вийшов один з його асистентів і попросив, щоби провідники груп вийшли на гору, яких просить до себе Святіший Отець. На цьому авдієнція закінчилась і ми повернулись до Риму на годину другу.

Перед год. 7-ою вертаємось до нашого готелю-гуртожитку і приготовляємось до привітання Голови Помісної Української Католицької Церкви, Блаженнішого Верховного Єпископа і Кардинала Кир Йосифа Сліпого. Всі наші мистецькі одиниці роблять проби, включно з нашим табором, який матиме окрему точку в концерті з нагоди 80-ліття Блаженства. Участь в концерті бере також танцювальний ансамбль «Нрилаті» з Англії, що прибули окремим автобусом до Риму сьогодні ранком.

Біля год. 7.30 вставились ми в дві лави від брами аж до головного будинку і на появу Блаженнішого, понеслись рясні оплески біля чотирьох сот учасників і грімкі оклики «Слава»!

Концерт розпочав Владика Ізидор вступною Промовою; головну промову з нагоди 80-літнього Ювілею та побажання виголосив в імені Спілки Української Молоді і від зібраних Голова ЦУ СУМ, д. Омелян Коваль. Відтак виступили по черзі всі мистецькі одиниці із своїми точками окремо та спільно.

Кінцевою точкою був виступ мандрівного хору із спільною реcitaцією, яку по дорозі підготував д. С. Голяш. Блаженніший радів, слухаючи концерт та щиро дякував усім виконавцям у своєму зворушливому слові.

Із записок редакторів «Новий Рейд»

Учасники тепло згадували концерт, слова Патріярха і відчувалося загальне вдоволення, що Центральна Управа всеціло підтримувала ідею Патріярхату. Перед самим концертом, вставлені в лави сумівці вітали Архипастиря, який минав їхні лави, окликом «Вітай наш Патріярше!»

Наступного дня Голова ЦУ СУМ д. О. Коваль в імені присутніх голів КУ СУМ та провідників ансамблів написав лист-прохання латинською мовою до Святішого Вітця в імені Спілки Української Молоді, з якого подаємо наступний уривок:

«Прохаємо Іх Святість — дати вислів справедливості й підтримати гонених християн, скріплюючи їхню віру: — визнати святими мучеників, що впали жертвою за вірність Христову і Його Вселенській Церкві: — встановити Патріярхію для нашої Помісної Церкви і піднести до гідності першого Патріярха Ісповідника Віри, Його Блаженство Верховного Архiepіскопа, Кардинала Йосифа Сліного».

Цей історичний документ-звернення підписали:

Омелян Коваль — Голова ЦУ СУМ, Євген Гановський — Голова КУ СУМ-Америци, Д-р М. Остафійчук — за СУМ Канади, Ярослав Добош — Голова КУ СУМ Бельгії, Степан Голяш — комендант мандрівного табору СУМ, Тома Нурилюк — за хор «Прометей», Оля Оди́ська — за хор «Діброва», Ярослав Грод — за оркестру «Батурин», Богдан Гаргай — за балет «Крилаті» з Англії.

Чуття учасників мандрівного табору і мистецьких ансамблів, як і всього членства СУМ, схопив Омелян Коваль у своєму святочному слові-зверненні до Патріярха 28 серпня 1972 року:

«... В вашій Достойній Особі, Блаженніший Архипастирю, ми маємо новітнього Мойсея. Тому дякуємо Провидінню, що зберегло Вас для нашої Церкви і Народу і наділило особливую силою Духа для поборювання величезних труднощів і перешкод у здійсненні історичної місії — скріплення нашої святої Церкви і завершення Її Пат-

Голова ЦУ СУМ мгр. О. Коваль складає привіт Патріярхові

ріярхатом. Як колись так і тепер новітні Арони і Датани та почитники золотого теляти діють серед нашого народу. Однак ми віримо, що сили Добра і Правди переможуть та що ми під проводом Вашого невгнутаго Духа діїдемо до меж нашого дорогого Ханаану. — України.

Вітаючи Ваше Блаженство з 80-літтям, яке вся наша спільнота відзначає в цьому році, нашим бажанням є висловити Вашому Блаженству якнайсердечнішу подяку за всі труди і терпіння, які Ви принесли в жертву для Церкви і Народу»

ХАЙ ЖИВЕ ПАТРІЯРХ!

В 1974 році появилася редакційна в «Авангарді», в якій висловлено радість з приводу довго очікуваної мрії — Кир Йосиф прийняв титул Патріярха! Цитуємо:

»Всі ми до краю зворушені й захоплені, коли під Великоднім посланням наших Владик ми на першому місці стрінулися з підписом Їх Блаженства — Йосиф Слітий-Кобернацький-Дичювський — Патріярх і Кардинал.

Блаженніший Кир Йосиф є для нас Патріярхом, тим більше, що декрети про Східні Церкви ясно зазначають про право кожної

Блажен. Патріарх Йосиф в товаристві Владики Ізидора, о. Ігумена, отців, Голови ЦУ СУМ д. О. Коваля і Команди «Нового Рейду».

Східньої церкви, а в тому й нашої, на Патріарха.

Українські Владики, священники і весь нарід вже давно Його кличе Патріархом, не чекаючи поки Його Блаженство прийме також формально титул Патріарха. І добре сталося, що Блаженніший Кир Йосиф не противився доволі волі народу, волі священників усіх вірних і Владик, волі Церкви і погодився також ф о р м а л ь н о п р и й н я т и т и т у л П А Т Р І Я Р Х А!»

Лишилося ще здобути право визнання доконаного факту від Ватикану. Подвоїлися зусилля молоді і громадянства. Між прочанами в Римі, в час Святого Року, знаходилися сумівці, які не завагалися показати перед світом свого домагання, щоб Папа визнав Патріархат УПКЦ.

85-ЛІТТЯ ПАТРІАРХА УКРАЇНИ

Український політичний і науковий та громадський світ був репрезентований чільними особистостями: ОУН — Голова Я. Стецько, УВУ — Ректор проф. В. Янів, Славистичний Осередок Оттавського Університету — проф. К. Біда, Світове Об'єднання за Патріархат УПКЦ — проф. П. Зелений і багато інших. Центральна Управа СУМ була репрезентована її Головою мгр. О. Ковалем і ред. В. Леником. Сумівська делегація нараховувала кілька десятків сеньйорів і дві десятки уніформованих сумівців-дружинників. Численні привітальні телеграми від високих особистостей чужого світу та безліч телеграм і листів від українських установ, організацій та окремих провідних діячів свідчили про те, що в особі Патріарха Йосифа маємо Незвичайного Ювілянта, а такого, що буває раз на століття.

/«Авангард»/

ПАТРІАРХ ВІТАЄ ХІ-ИЙ СВІТОВИЙ КОНҐРЕС СУМ

В листопаді 1978-го року кілька сот осіб присутніх на бенкеті з нагоди ХІ-го Конґресу, на якому була зарепрезентована СУМ делеґатами з восьми країн її діяльності прийняла оваційно і встанням з місць листа-привіту Патріярха Йосифа Світовому Конґресові:

»... Радію, що праця СУМ-у вінчалась гарними успіхами і за довгі повоєнні роки Ви виховали цілі ряди високоідейної молоді.

Передавання відповідальності праці в руки молодих — це важкий акт, що символізуватиме велику нашу дієвність, в якій ми всі помалу передаємо спадщину Батьків наших в руки нового покоління, хоч нераз з тривогою, чи зберегли ми вповні те, що самі одержали і чи даємо те належно підготованим? Ваша Спілька Української Молоді може зі спокоєм відповісти позитивно на оба питання, бо взяли ви високий ідеал від своїх основників і берегли його та розвивали на чужині, виховали Ви за чверть століття дійсно відданих своїй Церкві і Нардові юних душ.

Вашою широкою журбою, як це видно з Вашого письма, є тільки те, що не всіх вдалося зберегти на поселеннях. Сильні впливи асиміляції тут і там наче перемогли. Та будьте доброї віри, що вихована Вами молодь доповнить Ваше діло і чин. Молімся і працюймо наполегливо, а Милосердний Господь буде благословити наші зусилля!»

Благословення Господнє на Вас!

Йосиф, Патріярх і Кардинал.

ЧЕРГОВИЙ РЕЙД СУМІВЦІВ ЗСА

1982 року КУ СУМ Америки організувала для охочих сумівців черговий рейд під проводом п-і П'ятки. Дванадцяттеро сумівців відвідали Європу — стежками батьків.

Про відвідини в Патріярха занотували вони наступні вражіння, з якими поділилися з читачами «Крилатих» в ч. 10 за жовтень 1982 року.

»Не могли ми оминати цієї рідкісної нагоди, щоб привітати нашого Блаженнішого Патріярха і побажати Йому довгих років життя. У Його присутності ми співали пісень, а Блаженніший прилучився до нас, бо сам залюбки любить співати. Це надзвичайна честь стиснути і поцілувати Його стурдовану руку«.

Зустріч сумівців з Блаж. Патріархом під будинком УКУ в Римі 1982 року

ХІІ-ИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС СУМ

Після п'яти років праці, на ХІІ-ому Світовому Конгресі СУМ, при участі понад 70 делегатів з країн діяльності СУМ та приблизно 1500 гостей — учасники і гості з повагою вислухали новий Привіт Блаженнішого Патріярха. У своєму привіті Патріярх звертається до сумівців з такими словами:

«... У Вашій застанові над труднощами виховання української дітвори в діяспорі в душі служіння Богові й Україні, беріть приклад із життя, праці та страждань тисячів наших Братів та Сестер в Україні. Вони, в нашому столітті ставили і ставлять спротив Божим ворогам і своїм життям, працею, терпінням і навіть мученичою смертю дали свідчення про нашу Церкву і про змагання українського народу. Вчіться на світлих сторінках української історії і працюйте над собою так, щоб Ви здобули те, за що Ваші Батьки змагались, терпіли і вмирили.

При цьому пам'ятайте про великий ювілей — 1000-ліття нашого хрещення, коли ми народились в Христі до нового життя не лише для Божого Царства, але й до нового державного та національного життя. Готуйтеся пильно до того святого Ювілею, бо великі чати Вас очікують...»

ЧУТТЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПЕРЕД ІСТОРІЄЮ

Блаженніший Патріарх Української Католицької Церкви, новітній Мойсей України, який через розбурханий океан труднощів і поневірянь провадив стійкою рукою нашу Помісну Українську Католицьку Церкву, — великий приятель сумівської молоді, — відійшов з цього світу по заслужений вінець перемоги до Небесного Царства. Не стало Патріярха — жаль і сміток вкрили тисячі середець української сумівської молоді. 7-го вересня лишилось ще на довгі роки днем суму і згадки про відхід великого Мужа в історії української Церкви і українського народу.

Але пам'ять про Його діла житиме далі в Його довершених світлих Чинах і завіщанню. Із слів, які ми хочемо нагадати нашим читачам, запам'ятаймо наступні, бо вони визначають наше місце під сонцем і у Вселенській Церкві:

«Є багато складних проблем у світі сьогодні, але в нашому Українському народі є дві головні. Перша проблема, національно політичного характеру — це проблема свободи й державної незалежності 50-мільйонного українського народу.

Друга проблема церковного характеру — здійснення того, що вимагає II Ватиканський Собор — визнання Патріярхату Української Католицької Церкви і респектування всіх прав Східних Церков, щоб дати тим доказ вселенськості Христової Церкви.

Ці слова, проронені Патріярхом 12 грудня 1976 року у промові «Перед Вами стоїть в'язень-каторжник» заслуговують на провідне місце в ієрархії наших духовних вартостей. Несімо їх, не зронивши, «бо звук падіння озветься болем в душі народу».

Рік після того, 1977-го року, Патріярх з нагоди свого 85-ліття був заявив:

«Це дуже вірадний об'яв, що це починають розуміти й відчувати всі віруючі України. різних релігійних груп, що, ОБ'ЄДНАВШИСЬ В ОДНУ ПОМІСНУ УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ ПІД ПРОВІДОМ ПАТРІЯРХА, СТАНЕМО ТВЕРДИНЕЮ, ОБ ЯКУ БУДУТЬ РОЗБИВАТИСЯ ВСІ ВОРОЖІ УДАРИ, як релігійні так і політичні».

Наше століття начисляє дуже мало великих мужів, які з такою гострою розуму і думки ставлять проблеми української церкви і народу на порядок дня і готові за них відповідати поставою, в'язницею і які наражені дуже часто на наслідки й кпини від своїх і чужих. Але, для нас, сумівців, Постать великого Провідника-Патріярха все пломенітиме Мойсеєм, який вказав нам правильну путь для збереження ієрархії національних і церковних вартостей, щоб несплямленими здобути наш рідний Ханаан — Україну.

Редакція «Авангарду»

ЗАВІЩАННЯ БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІАРХА ЙОСИФА

(Уривок)

»В часі мого прибуття до Риму відбувався II Ватиканський Собор. Як у минулих століттях, починаючи від Першого Апостольського Собору в Єрусалимі, Собор являється збором верховних пастирів Христової Церкви, які дають свідчення віри і життя повірених їхньому учительському і пастирському служінню Церков. Отці Собору свідчать перед Церквою і перед цілим світом.

Свідомий вагомості такого свідчення, у своєму Слові до Отців Собору, дня 11 жовтня 1963-го року заговорив я не про свідчення своє, — воно ж було відоме, — але про Свідчення нашої Української Церкви: про свідчення її віри в Христа і Його Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву, свідчення, підтверджене кривавою печаттю безстрашного ісповідництва, терпіння, мучеництва і горами наших жертв. Щоб висловити перед усім світом вдячність, признання й особливо, щоб заявити сострадання зі страдаючими і дати їм моральну підтримку, вніс я прохання-пропозицію: Піднести Києво-Галицьку Митрополію і всієї Русі до патріархальної гідності.

Це перший раз в цілій історії нашої Церкви Ідея її Патріархату була поставлена прилюдно, ясно і на такому всесвітньому форумі, як Вселенський Собор, хоч сама ідея не нова: Київські митрополити хоч не носили патріаршого титулу, управляли Церквою, наче патріархи, користуючись патріаршими правами по взору інших Східніх Церков. Вони були свідомі, що Патріархат Церкви — це видимий знак зрілості і самобутності помісної Церкви та могутній чинник в церковному і народньому житті.

Не диво, що такі світлі постаті в нашій історії, як Митрополит Петро Могила та Митрополит Йосиф Венямин Рутський, в найбільш трагічних часах нашого церковного занепаду і роз'єднання, робили всі можливі заходи, щоб привернути єдність Церкви і рятувати її перед загибеллю, об'єднавши всіх на твердій основі патріархату Київського і всієї Русі.

Важливість Патріархату розуміли також правителі відродженої молоді української держави в революційних роках 1917-1920, коли висловлювали своє бажання бачити в Митрополиті Андреї Шептицьким, щойно звільненого В'язня царської Росії, першого Патріарха Києво-Галицького та всієї Русі. Наявний вислів цьому бажанню дає затверджена і проголошена Конституція Української Народньої Республіки в 1920 р., правда, Конституція, яку здавлено, та мимо того вона свідчить про невмирущу Ідею Патріархату нашої Церкви.

Як показує історія Христової Церкви на просторі Східньої Європи, Київський патріархат мав бути, і з певністю стався б ним, рятунком церковної єдності у Вселенській Христовій Церкві і рятунком нашої української, церковної і національної єдності.

Історичною короткозорістю, вагомою у своїх наслідках аж до наших часів, треба вважати злегковаження задуму митрополитів Могили і Рутського тодішніми правлячими колами Римської Апостольської Столи-

ці, яко — кола — хоча не заперечили ідеї Патріархату нашої Церкви — ідеї, угрунтованої історією й вимогами церковного життя, які однак свою відмову — дати формальну згоду на її завершення оправдували мотивами політичної «кон'юнктури». І хоч такі мотиви не Божі, а людські, їх повторяється, ними оправдується і їх застосовується у відношенні до наших змагань за завершення повноти прав нашої Церкви у Патріархаті до наших днів. Давному поняттю Української Правди, в якому сплітаються Істина і Справедливість, такі людські мотиви чужі!

Як вірний Син Католицької Церкви, покликуючися на ясні рішення Ватиканського Собору в питанні творення чи виникнення патріархатів і користуючись тим, що належу до т. зв. папської Родини завдяки тому, що вже бл. п. Папа Йоан XXIII іменував мене кардиналом »ін пекторе« і на смертній постелі хотів це проголосити, — що пізніше зробив це 25 січня 1965 р. папа Павло VI, повторяю, як вірний Син Католицької Церкви, неодноразово, в письмах і розмовах, просив я його про формальну згоду піти назустріч моєму прохання-пропозиції, яку без заперечення прийняли до відома Отці Ватиканського Собору. Доводив я бл. п. Папі Павлові VI, що в Східній Церкві ні Папи, ні навіть Вселенські Собори не встановляли патріархатів окремих помісних Церков. Завершення тих Церков патріяршим вінцем було завжди овочем дозрілої християнської свідомості у Божому люді, у всіх його складових частинах, в свідомості духовництва і пастирів, при чому свідомість мирян, отого духовного стада, довіреного їхньому пастирському служінню, зіграла неабияку роль. Бо тільки дозріла свідомість своїх власних церковних і національних скарбів, своїх культурних і історичних надбань і цінностей, своїх трудів і жертв, що входили в скарбницю цілої Вселенської Христової Церкви, створювали тверду основу для Патріархату! Церква Києво-Галицької Митрополії — доводив я завжди — дала подостатньо доказів цієї свідомості впродовж цілої своєї історії. Чому ж не признати патріяршої гідності Києву, колиці християнства на цілому Європейському Сході?

З синівським смиренням, з терпеливістю, але з ясністю, заявив я бл. п. Папі Павлові VI: «Не схвалите Ви, схвалить Ваш Наступник... Бо вне тому, що ми, наша Українська Церква існуємо, ніколи не можемо відказатися від Патріархату...!»

І вас, мої Возлюблені діти, благаю: Ніколи не відкажіться від Патріархату своєї Страдної Церкви, ви ж живі, існуючі її діти! Своє благання до вас скріплюю на оцьому місці власною рукою в 1975 р., написаною »Торжественною Заявою«, яку щераз повторяю:

»Бог створив людину і родину, Він є Творець також роду, племені і нації. Любов і прив'язання, якими зв'язана кожна чесна людська істота з своєю родиною, належиться також її народові і нації. Патріотизм і дбання про добро своєї нації вважались все за Богом дані обов'язки. Добро нації треба деколи боронити перед ворогами, чи внутрішніми чинниками, які в противному разі довели б до занедбання основних потреб народу. Та сама засада відноситься і до Церкви, а саме, що існує Богом даний обов'язок позитивно дбати про її добро, обов'язок і право боронити її проти будь-кого, що спричинив би їй шкоду. Наші предки старалися впродовж тисяча років держати зв'язок

з Апостольським Римським Престолом, а в тисяч п'ятсот дев'ятдесят п'ятому і шостому році закріпили єдність із Католицькою Римською Церквою, під деякими умовами, що їх дотримання пообіцяли торжественно римські папи. Впродовж чотирьох століть ця єдність була посвідчена великим числом мучеників між українцями, і наші дні записані теж славно в аналах Церкви про цю оборону Святої Єдності нашими братами.

«Апостольський Римський Престіл під впливом і властю урядовців Римської Курії може і в доброму намірі, взяв у 1970-их роках політичний курс, який спричинив болючий удар для нашої Церкви в Україні, а ще більше для тієї частини нашої Церкви і Народу, що найшлась у вільному світі. Увесь християнський світ є свідком, що наші постійні перестороги і покірні аргументи, які ми предкладали Папі Павлові VI, не брано до уваги.»

Тому й сьогодні, коли стали відомими таємні документи про контакти між Апостольською Римською Столицею і Московською Патріархією, документи, що мають характер присуду смерті для Української Церкви, а разом з тим упокорююче вдаряють в саму Вселенську Христову Церкву, оглавлену Наступником св. Апостола Петра, щераз благаю, наказую і заповітую тобі, моє Духовне стадо:

«Браття, як діти світла ходіть... І не беріть участі в безплідних ділах тьми, але радше осуджуйте їх, бо що вони творять, соромно є й говорити...» /Еф. 5:8, 11/. До байдужих і незрячих кличу: «Встань, ти; що спиш, і воскресни з мертвих, і освітити тебе Христос...» /Еф. 5, 14/. Ще і ще благаю вас усіх: «Будьте печаттю мого апостольства» /I Кор. 9, 2/, «... бодріться, стійте в вірі, будьте мужні...» /I Кор. 16, 13/, бо хоч ми «у всьому скорбні, та не здавлені, безнадійні, та нерозпачливі, гонені, та не покинуті, повалені, та не загиблі» /II Кор. 4, 5-9/.

«Ми стоїмо безповоротно на патріяршому устрої нашої Церкви» — сказав я у своєму Слові на закінчення нашого Синоду в 1969 р. /гл. Благовісник, Кн. 1-4, р. 1969, ст. 120/.

Ви, Дорогі мої Брати і Сестри, зрозуміли мої слова і як добрі діти своєї Церкви почали молитись за свого Патріярха, наєдині і спільно на Святій Літургії. Молитвою виявили ви свою зрілу християнську свідомість, бо молитва — це, насамперед, вислів повного довір'я до Божої помочі і непохитної віри в те, що Могутній Господь здійснить те, про що Його неустанно просимо. Чи не наказав нам Христос просити і молитися? Чи не обіцяв нам сповнити наші довірливі прохання? Він же сказав: «Просіть, і дасться вам, шукайте, і знайдете, стукайте, і відчиниться вам...» /Мт. 8, 7/.

Та важливість молитви, зокрема літургічної, є ще й у тому, що в ній віруюча людина висловлює свою віру в об'явлені таїнства віри і своє глибоке розуміння самої істоти цілої Христової Церкви, а в ній і своєї рідної Церкви, як невід'ємної, повноцінної і в обряді, Літургії, церковному управлінні, традицією освяченій духовній спадщині самобутньої її частини. Літургічна молитва стає предвісником формулювань основних прабд віри в «Символах-ісповідах віри» в минулих століттях. Літургічна молитва творить основу для таких же правно-канонічних формулювань, що стосуються самої Церкви. Тому я вдячний вам, що ви виявили свою

зрілу християнську віру, коли молилися і молитесь «за Блаженнішого Патріярха Києво-Галицького і всієї Русі» у своїх Божих храмах, коли молилися так за нього на гробі св. Апостола Петра в 1975 році в часі Святого Року. Свою молитовну віру в завершення Повноти своєї Церкви маніфестували ви також співом, молитвою за Патріярха так само, як наш нарід молитесь співом-молитвою і маніфестує свою вірність в єдність — «Боже, нам єдність подай», чи віру в завершення своїх змагань за Повноту волі, коли благає — «люд у кайданах, край у неволі, навіть молитись ворог не дасть... Боже, Великий, дай йому волю, дай йому долю, дай йому щастя, силу і владу...» Патріярхат, видіння вашої віруючої душі, стався для вас живою дійсністю! Таким він для вас залишиться в майбутньому! Бо, ще трохи, і Патріярх, за якого молитесь, переступить поріг туземного життя і не стане видимого символу й уособлення Патріярхату в його особі. Та в нашій свідомості і вашому видінні остається жива і дійсна Українська Церква, увінчана патріяршим вінцем!

Тому заповіту вам: Моліться, як дотепер, за Патріярха Києво-Галицького і всієї Русі, безіменного і ще невідомого! Прийде час, коли Всемогучий Господь пошле його нашій Церкві й об'явить його ім'я! Але наш патріярхат ми вже маємо!»

Йосиф

Патріярх Галицький і всея Русі

ХРИСТІЯНСЬКІ В'ЯЗНІ В ССРСР 1983-84

„) Ю р к і в Михайло Максимович, род. 1941. Пентекостальник. Пресвітер місцевої громади. Організував акцію за право емігрувати для групи пентекостальників в його районі. Жонатий, має троє дітей. Жінка Малвіна Михайлівна Юрків. Адреса: ССРСР, УССР, Закарпатська обл., Хустський р-н, с. Рокосово, вул. Гагаріна 36. Арештований 23 грудня 1977 року після обшуку його дому. Засуджений 14 серпня 1978 року на 7 років табору під закидом розтрачування державної власності. Інші джерела подають, що його засуджено на 13 років за привласнювання державних дібр: він відповідав за достачання дров до колгоспу. Начальники колгоспу свідчили про його невинність. Адреса табору: ССРСР, УССР, м. Макиївка -1, уст. ЮЄ 312/32.

Зі списку осіб, про яких немає докладних даних, хоч відомо, що вони були ув'язнені:

Б о й к о А. Православний. Дата арешту й суду, оскарження і вирок — невідомі. В 1966 році була вістка, що він був у таборі за релігійну діяльність. Дійшла теж вістка, що він був засуджений на розстріл 1969 р. Доля невідома. Остання таборова адреса: ССРСР, РСФСР, Мордовська АССР, Ладжино, п/я 128/39.

В а с и л и н а Роман Андрійович. Греко-католик. Родом зі Львова. Арештований 15 липня 1973 року за друкування й поширення греко-католицьких книжок. Переплетник. Дата суду, оскарження й вирок — невідомі.

Г р е н ь Михайло. Греко-католик. Арештований 1974 року. Дата суду, оскарження й вирок — невідомі. Адреса табору невідома.

Г у н д з а Олекса. Греко-католик. Народжений 1940 року. Арештований у Львові 1976 року за виготовлення релігійного матеріалу.

Д а н к і в Іван. Греко-католик. Арештований 1974 року. Дата суду, оскарження й вирок — невідомі, ув'язнений за релігійну діяльність. Інженер. Адреса табору невідома.

Д м и т р е н к о Софрон. Греко-католик. Арештований осінню 1973 року в Коломиї. Перебував у Івано-Франківській тюрмі. Дата суду, оскарження й вирок — невідомі. Священик, а є думка, що він єпископ. Адреса табору невідома.

І в а с ю к Михайло Федорович, народжений 1898. Покутник. Залізничник з Лісків, Коломийського району, Івано-Франківської області, українець. Арештований і суджений 1971 або 1972. Обвинувачення й вирок — невідомі. Таборова адреса невідома.

І в а с ю к Софія Ільківна. Покутниця, з Лісків, Україна. Арештована й засуджена в 1971 або 1972. Оскарження й вирок — невідомі. Таборова адреса невідома.

К л ю ч н и к Антін. Греко-католицький василіянський священик, Львівської області. Арештований вдруге осінню 1973 р. Дата суду, оскарження й вирок — невідомі.

К о в а л ь с ь к а. Греко-католичка. Мати Олекси Гундзи. Арештована у Львові 1976 року.

К у з ь м а Ефрозина Василівна. Греко-католичка. Дата арешту й суду, оскарження й вирок — невідомі. Монахиня, співосновниця таємного монастиря у Львові. Адреса табору невідома.

М е н д р у н Р. Греко-католик. Учитель музики, кандидат на греко-католицького священика. Родом зі Львова. Дата арешту й суду, оскарження й вирок — невідомі. Адреса табору невідома.

Н о в а к Іосип. Греко-католицький священик. Арештований 1974 року за відправлення богослужб у таємному монастирі у Львові. Дата суду, оскарження й вирок — невідомі. Адреса табору невідома.

Т и м о ф і ї в Петро. Покутник з України, Івано-Франківська область, Коломийський район, Ліськи. Дата арешту й суду, оскарження й вирок — невідомі. Адреса табору невідома.

Т р у х а н Марія. Покутниця з України, Тернопільська область, Зборівський район, Вільшанська. Арештована 1973 р. у Середній, Калущького району, Івано-Франківської області і засуджена в Калуші на початку 1974 р. Вирок невідомий. Адреса табору невідома.

Ц а п Марія. Покутниця. З України, Тернопільська область, Зборівський район, Вільшанська. Арештована 1973 р. у Середній, Калущького району, Івано-Франківської області і засуджена в Калуші на початку 1974 р. Вирок невідомий. Адреса табору невідома.

* *

Кестон Коледж діє вже 12 років з ціллю інформувати світ про віруючих в СССР і заохочувати до міжнародних починів солідарності з ними. Це сповнює через численні видання і через періодичний інформативний бюлетень. Їх адреса: **KESTON COLLEGE** Keston, Kent.
Heathfield Road BR2 6BA England

ЗААРЕШТУВАЛИ ВОЇНА УПА

З України наспіла вістка про поновний арешт колишнього політ'язня та вояка Української Повстанської Армії Василя Підгородецького. Першого березня Підгородецького арештували, мовляв, за »порушення паспортних приписів« і його відвезли до Львівської тюрми. Суд мав відбутися в половині березня, але вирок покищо невідомий.

Василеві Підгородецькому виповняється цього року 58-ий рік життя. Понад тридцять років він провів у різних місцях ув'язнення за те, що служив своїй батьківщині в рядах Української Повстанської Армії та у штабі Головного Командира УПА генерала Романа Шухевича. Схоплений у 51-му році, Підгородецькому Василеві присудили максимальний термін — 25 років виправно-трудоих колоній. За активну участь у табірному повстанні Підгородецького в 1955 році поновно судять і додають йому п'ять років.

Звільнений в 1981 році з таборів, колишній старшина УПА поселився у свого брата Івана в селі Крушельниця і був поставлений під адміністративний нагляд. Власті відмовили Василеві Підгородецькому в приписі в селі. Оскільки Підгородецький відмовився покинути село Крушельницю, його знова заарештували за порушення паспортного режиму й засудили до одного року позбавлення волі.

В кінці 1983 року Василь Підгородецький вернувся до свого брата в село Крушельницю, де його на початку березня заарештували за тим же звинуваченням, що й попередньо — порушення паспортного режиму. Зазначимс, що за порушення паспортних приписів до кінця 1982 року карали тільки людей лише в так званих режимних областях, наприклад, у прикордонних зонах; але в кінці 1982 року це обмеження скасовано й відповідну статтю Кримінального кодексу поширено на всю територію Советського Союзу.

Василь Підгородецький, відбувши кару в багатьох місцях гулагівської системи, зазнав нелюдських наруг та знущань не лише з боку кримінальних злочинців, але й від табірних начальників. Так, наприклад, в одному з пермських таборів примусової праці Підгородецькому відібрали другу групу інвалідності й перевели до третьої групи, змушуючи його таким чином працювати понад свої слабкі сили. А в останні роки до звільнення Василеві Підгородецькому зняли взагалі групу інвалідності.

Переслідування та різні цькування не закінчилися для Василя Підгородецького після відбуті тридцятирічної каторги. І на так званій волі в рідному селі Крушельниці участковий міліціонер вимагав від Василя Підгородецького, аби він улаштувався на працю — але йому то відмовляли в роботі, то пропонували такі фізичні праці, які не були під силу колишньому політ'язневі-інвалідові.

Не зважаючи на багатолітні муки та постійні знущання, колишній воїн Української Повстанської Армії Василь Підгородецький не піддається чорній зневірі, не зрікається свого минулого, зберігає чистими свої погляди й віру в краще майбутнє. Це викликає незрозумілу лютю з боку властей. Василь Підгородецький, котрий користувався великим

авторитетом серед табірників, залишається надалі прикладом назламності для багатьох одержимих на Україні.

В одному самвидавному документі, який у 1980 році потрапив на Захід, Василь Підгородецький розказав про те, що в його дитинстві справляло вирішальний вплив на формування його характеру та світогляду. Це було сімейне виховання, признається Василь Підгородецький: «Це і батьки, і церква, і народний дух, що ним наснажує село, те сповнене традицій українське село». Життєву науку Підгородецький отримав від свого діда, котрий його повчав: «В житті може повестися всіяко: добре, зле та дуже зле. Але пам'ятай — ніколи не можна згубити людське звання, в кожній ситуації треба залишитися собою».

З комуністичною системою Василь Підгородецький зустрівся перший раз у 1939 році, при першій окупації західно-українських земель червоною армією. А вдруге — в 1944 році. Довгорічний збройний опір окупантам повчав Василя Підгородецького одного: «в комуністичній системі людина не варта нічого; задля світового панування власті ладні знищити і українців, і молдаван, і тих самих росіян, безсоромно прикриваючи свою людиноненависницьку політику поясненнями про „тимчасові труднощі“, «інтернаціоналізм» тощо».

Василь Підгородецький ніколи не належав до категорії людей, котрі воліли перечекати кожне лихоліття, склавши руки. «Спостерігати незвозушно, як гинуть українці — хіба це порядно? — запитував ноткою докору в голосі Василь Підгородецький. — Крім того, слід знати психологію бандита: чим менше опору, тим він безоглядніший, вигадливіший у насильстві та сваволі. Таких вгамовують тільки кулак та куля», каже Василь Підгородецький.

Двадцятип'ятилітник — так окреслюють політ'язнів у ССРСР, котрі в жажливих часах отримували максимальний каральний термін: 25 років таборів — Василь Підгородецький провів уже 32 роки своїх 58 років життя і совєтських тюрмах і таборах. Як довго ще мучитимуть Василя Підгородецького за те, що він не ладен осудити своє минуле, зрентися своїх націоналістичних поглядів?

(Р. С.)

МОСКВА ЗАМУЧИЛА ОЛЕКСУ ТИХОГО

На Захід продісталася сумна вістка про смерть Олексія Тихого, учителя з покликання та члена Української Гельсінської Групи. Смерть постигла його в одному з жажливих пермських таборів — далеко від рідної України.

О. Тихий відбував перший термін «нари» в 1957-64 роках, а другий відсижджував від 1977 року аж до своєї смерті. На так звану волю мав би видістатися щойно в 1992 році. Однак Всевишній звільнив його від земських мук та знущань з боку його карателів.

О. Тихий народився 27 січня 1927 року на хуторі Імівна на Донеччині, закінчив Московський університет і працював у школі учителем. Палкий оборонець рідної мови та національних прав українців, Тихий виступав проти плянкової русифікації та насильної асиміляції українського населення Донеччини. Він автор ряду самвидавних творів, які викривають московську окупаційну-політику на Україні. Найвідоміші з них: «Чому ми не зможемо більше мовчати», «Роздуми про українську мову і культуру в Донецькій області», «Думки про рідний Донецький край», «Ви і ми», «Сільські проблеми», тощо.

Оленса Тихий з юнацьких літ усвідомив собі, що для нього в поневоленій Україні «шлях до свободи лежить через тюрму». У тюрмі його наздігнала смерть, вирвавши з рядів нескорених борців за національні і людські права в Україні ще одного стійкого воїна. Пам'ять про нього залишиться чистою й вічною

МОЖЛИВІ ФОРМИ СПРОТИВУ

(Уривок з статті співавторства О. Тихого)

Кожна людина, група людей, кожний окремих народ керуються визначеними нормами моралі. Ми, українські політ'язні, вся провина яких полягає в обороні рідного слова, літературної творчості, у відстоюванні прав людини і свого народу, вважаємо цілеспрямованим і цілковито необхідним для рятування від духового і культурного знищення такі норми поведінки для українця /українки/:

- Вживати тільки рідну мову на рідній землі, і тим скріпити себе і свій народ.
- Не посилати дітей до садочків і шкіл з російською мовою навчання, домагатися шкіл і шкільних закладів з рідною мовою навчання і вчитися самостійно, складаючи іспит як екстерн.
- Розмовляти рідною мовою не тільки в родинному колі, але й на праці, на суспільній роботі, на вулиці.
- Не відвідувати російськомовні театри, кіна, концерти, оскільки вони негативно впливають на культуру розговірної мови, зокрема дітей і молоді. Це також відноситься до телебачення і радіо.
- Повздержуватися від алкоголю, лихословлення та курення...
- Не нагромаджувати грошей і цінностей задля них самих, а допомагати людям, які потрапили в біду, талановитим дітям і молоді, батьки яких не мають змоги забезпечити їх нормальними умовами на освіту і розгорнення творчих здібностей і т. д.
- Відмовлятися від служби в армії за межами України і від командирів, які не говорять українською мовою.

- Відмовлятися працювати понад встановлені законом 41 годину і так само в неділі і вихідні дні; також і в сільському господарстві.
- Не виїжджати на роботи за межі України.
- Відстояти своє право, право інших людей, свободу, честь, гідність; відстоювати суверенітет України.
- Виявляти й оприлюднювати, яке би не було і ким не було вчинене порушення закону.

У випадку, коли хто-небудь з адміністративних, партійних, комсомольських чи профспілкових діячів, міліції, прокуратури, КГБ — цікавляться вашими переконаннями, поглядами, друзями, художніми смаками і т. п. — це належить розглядати як обвинувачення, або намагання оскаржити з вашою допомогою когось іншого. В таких випадках треба: 1) Не давати ніяких пояснень до висуненого, конкретного обвинувачення, санкціонованого прокурором. 2) Не давати ніяких свідчень, також й позитивних, про людей, яких обвинувачують в інакшесуданні, релігійних переконаннях, націоналізмі. 3) Не вірити в чесність, порядність і законність дій слідчого, не звирівши їх з кримінально-процесуальним кодексом. 4) Не боятися покарання і навіть смерті за неіснуючі проступки, тому, що такі покарання звеличують покараного і показують тисячам чи мільйонам людей дійсне обличчя катів. 5) Не виторговуйте зменшення покарання шляхом наклепів на себе, або звинувачення інших людей. 6) Відмовляйтеся від будь-яких розмов без точного запису в протоколі допиту свідка, відповідно до закону речевого обвинувачення. 7) Той, кого підозрівають нагєбісти, є вже властиво засуджений і дістав вирок. Усі інші дії — прокурорський нагляд, суд — звичайні формальності. 8) Підозрілий, обвинувачений, підсудний мають право знати закони. Треба вимагати, вивчати і використати потрібні статті КК і КПК з коментарями, Загальну Декларацію Прав Людини, конституцію. 9) Усі відповіді на запити слідчого записувати власноручно. В протоколах записувати всі порушення закону слідчим, прокурором та іншими органами. 10) Кожне порушення закону слідчим, прокурором й іншими, треба оскаржити в усі інстанції. 11) Відстоювати свої переконання, викладені на письмі, або відмовлятися від них, не даючи ніяких основ для підозріння в одностудстві, або в співпраці з будь-якими особами, також і з тими, які відносяться до вас ворожо. 12) На судовому засіданні заперечувати обвинувачення, вказувати на порушення закону слідчим, прокурорами й іншими, оскаржити в усі інстанції, відмовлятися від послуг адвоката, який визнав вину підсудного доведеною, тоді, коли сам підсудний винним себе не визнає. Підсудний має право доручити й обороняти себе кому-небудь з родичів, або комусь із юристів з іншої країни.

»Кожний, хто йде служити народові, — вдягає на себе терновий вінок Христа...«

Терновим вінком для того, хто, як ми, піде служити своєму народові, може бути концтабір, тюрма, заслання на Сибір. Це довгі роки за межами батьківщини, за ґратами, колючими дротами, наторжні роботи, провокації КГБ, намагання понизити людську гідність, позбавлення зв'язків з світом і спілкування з рідними, обмеженість можливостей користуватися літературою, голод, карцер.

Відомі всім з фільмів, з мистецької творчості, страхіття і нещастя політичних каторжників до 1917 року, були б для теперішніх в'язнів сумління, найбільшим добром.

Багато людей несуть свої хрести вже не перше десятиріччя. Усі ми — смертники. Без боротьби за законність, за право людини, за право нашого народу на життя, ми не маємо надії не тільки на життя, належне людині, але й на існування за ґратами і дротами.

Ми дотримуємося таких норм етики в'язня:

1. Постійно працювати для піднесення свого інтелектуального рівня, здобути знання з будь-яких ділянок науки, ділитися своїм знанням з іншими в'язнями і родичами, займатися творчою працею.
2. Дотримуватися загальнолюдських норм моралі.
3. Бачити в кожному в'язні рівного собі мученика, не гнобити, не ображати, а старатися якомога більше допомогти, або оборонити у випадку несправедливої напасти на нього адміністрації, КГБ, або аморальних в'язнів, розбишацьких стукачів, або свідомих рабів адміністрації.
4. У випадку утисків кожний відкрито переходить на статус політв'язня, якого до нашого часу не визнають власті в ССРСР.
5. Виключені будь-які вихватки супроти інших політв'язнів з огляду на расу, національність, мову, переконання і віру. На погорду і ганьбу заслуговує тільки така людина, яка чинить зло іншим політв'язням своєю співпрацею з КГБ й адміністрацією.
6. Бійки і наклепи, намагання накинути кому-небудь свою волю — негативне явище недопустиме в середовищі політв'язнів.
7. Політв'язні, згідно з законом, повинні бути відокремлені від кримінальних злочинців і намагання тримати їх разом треба поборювати без ніяких компромісів.
8. Політв'язень — сумління нації, і тому його поведінка, спосіб життя, мораль мусять бути прикладні.

... Досвід показує, що одинцем багато не вдієш. Будь-який арешт, обшук, навіть звичайний виклик до КГБ або прокуратури за інакше-думство, пробуджує думку багатьох людей, доказує, що відважне, правдиве слово знаходить відгук у серцях соток, а деколи тисяч і більше людей, що слово для КГБ страшніше від найдосконаліших військ, сучасної воєнної техніки, ядерної й атомової бомби.

До людей, які перемігши свій страх, розмовляють рідною мовою, відстоюють право свого народу на життя, свободу, традицію, культуру, економічний розвиток, — порядні і чесні громадяни відносяться з пошаною.

Кожна судова справа, незалежно від усіх заходів приховати її від людського ока, не залишиться таємницею, — її широко обговорюють на Україні і поза її межами. /скорочено/.

СЛ. ПАМ.

Д-Р ВОЛОДИМИР

ГОРБОВИЙ

Д-р Горбовий нар. 30 липня 1899 р. в селі Оболоня, Зах. Україна в якому помер серед досі невияснених умов. Його негайно похоронили. Навіть син не міг прибути на похорон Батька. Студії права закінчив в Чехословаччині. Вже тоді він став членом підпільної Української Військової Організації і був коротко в. о. Крайового Коменданта УВО. Був адвокатом в місті Долина і членом Адвокатської палати у Львові.

За підозріння у приналежності до революційного підпілля УВО-ОУН польські окупанти арештували д-ра Володимира Горбового 28 жовтня 1933 року і від липня до грудня 1934 заслали його до концентраційного табору в Березі Картузкій. Однак, після виходу з концтабору, нескорений і відважний д-р Горбовий зголосився до групи адвокатів, які боронили під час т. зв. Варшавського процесу (від 18 листопада 1935 до 13 січня 1936) провідника і членів Крайової Екзекутиви ОУН, обвинувачених за вбивство польського міністра Перацького. На черговім Львівському процесі (25 травня до липня 1936) Володимир Горбовий був оборонцем підсудних Крайового Провідника ОУН Степана Бандери і Ярослава Стецька, члена Крайової Екзекутиви на ЗУЗ.

Коли впала польська імперська держава в вересні 1939 р., д-р Горбовий переїхав до Кракowa, де очолив Український Допомоговий Комітет для полонених і біженців з-під російського ярма. Від 1940 року він активний в ОУН під керівництвом Степана Бандери. За свою безкомпромісність щодо незалежності ОУН від усіх чужих сил окупаційні німецькі органи не допустили, щоб він став головою Українського Центрального Комітету в Генеральному Губернаторстві. У квітні 1941 року д-р Горбовий очолює Комісію Державного планування, що здійснилася Актом 30 червня 1941 р.

22 червня 1941 року д-р Володимир Горбовий фантично очолив у заступстві ген. В. Петрова Український Національний Комітет, що проголосив «Маніфест напередодні війни», в якому виразно зазначив, що єдиним законним господарем української землі є український народ і йому належиться

власна суверенна держава. За розповсюдження маніфесту німецькі окупанти арештували д-ра Горбового 7 липня 1941 року й винесли до морської тюрми «Монте Люпіх» у Кракові, з якої випустили його як тяжко хворого 14 липня 1942 року. Тоді д-р Горбовий переїхав до Праги на лікування під опікою родини. Д-р Володимир Горбовий має багато інших заслуг для української нації, у тому його визначна, особливої уваги участь в Українському Державному Правлінні. У Празі 1949 року поліція арештувала д-ра Горбового і передала органам НКВД. Тоді комуністсько-російські окупанти засудили його на 25-річний термін тюрем і концтабірного життя, яке він переносив зі стоїчним героїзмом нестрашимого борця. Внедовзі розійшлася між мільйонами в'язнів-невільників російської імперії слава про д-ра Володимира Горбового, як, неначе, неофіційного президента нескореної та воюючої за свою державу України. Побіч тодішнього Митрополита, а теперішнього Патріарха Української Католицької Церкви Йосифа Сліпого і сл. пам. Михайла Сорони д-р Горбовий був найвизначнішим українським політв'язнем 50-их і 60-их років. Він витримав найтяжчі психічні й фізичні знущання ченістів. Перейшовши комуністсько-російське пенало, непохитний д-р Володимир Горбовий дістав 1 серпня 1972 року дозвіл повернутися в рідне село Оболя, але був позбавлений усіх засобів соціального забезпечення. Московські окупанти також заборонили йому виїзд на лікування поза межі СРСР. В останніх роках він майже осліп. Москва унеможливила теж очну операцію.

Помимо всіх страждань і переслідувань, сл. пам. д-р Володимир Горбовий гордо обороняв свою національну і людську гідність та ідею відбудови Української Самостійної Соборної Держави. Помер на 85-му році свого героїчного життя. В пантеоні нескорених борців і героїв української національної революції він займе чільне місце. Український нарід завжди гордитиметься такими своїми великими синами, як сл. пам. д-р Володимир Горбовий.

Вічна Йому Пам'ять!

Слава Героям!

**Провід Організації Українських Націоналістів (ОУН)
Червень 1984 року.**

ОСІННІЙ ЕТЮД

Ірина Сеник

*Павучками тремтливими
Заплітається Осінь,
Заплітається Осінь
У серце моє.
І бабине літо
Тче Вересень тихо
Вплітаючи в коси
Соняшні дні.*

*Бабине літо,
Бабине літо
Тчеться для тебе
Із року в рік,
Чом не старієш
Ти під цю пору,
Так твоє серце
Давно вже обтік.*

*Бабине літо.
Смутки і болі
Вітер із листям
Вкупі зірвав,
В парку примовклім
Дерева голі
Тільки мені хтось
Враз прошептав:*

*Бабине літо,
Бабине літо,
В небі прозорім
Крик журавлів...
В парку примовклім
Тужить трембіта,
Трембіта моїх
Втрачених днів.*

Серпень, 1980 р.

ПРОВОКАЦІЯ З М. ГОРИНЕМ

Як повідомляє «Хроніка», Михайло Горинь надіслав начальникові Львівського КГБ М. П. Черпакові заяву, в якій розповів, як під час обшуку 24 березня йому підкинули заклеєний конверт з машинописним текстом. Він пише:

«Якщо мене карають за написану статтю або публічний виступ, то я можу протестувати проти кваліфікації вчинку або змушений визнати, що такий випадок був і, якщо я не хочу йти на конфлікт із владою, я, враховуючи обставини, можу регулювати свою поведінку. Тут я виступаю як суб'єкт справи, в іншому випадку я стаю об'єктом чиеїсь злої волі, а отже цілком беззахисним, безборонним, оскільки йдеться не про діяльність, яка порушує закон чи ще (не) узаконену настанову влади, а про імітацію (підробку) такої діяльності. Покарання за такий документ уже не буде покаранням, а буде чимось украй гидким і в нормальній конституційній державі не припустимим...

Я звертаюся до Вас із проханням: визначити, хто з ваших працівників припустився безпредметного на Львівщині вчинку, цілком аморального і злочинного, що є великим лихом для мене й не менше драмою для установи, якою Ви керуєте.

Адже досить прецеденту, якому ніхто не запобіг, щоб колесо боротьби за правопорядок і безпеку в країні почало з великим прискоренням крутитися в зворотний бік. Ми всі пережили таке становище і добре пам'ятаю, як дорого за це заплатив народ.»

8 і 19 травня 1981 року на слідстві в справі Кандиби та 24 липня на суді над ним Горинь відмовився давати покази, у зв'язку з чим 11 вересня проти нього порушили кримінальну справу за ст. 179 КК УССР («Відмова... свідка від дачі показів...»). Справу вів слідчий прокуратури Залізничного р-ну Львова В. Г. Пацюкевич.

На допиті в цій справі Горинь заявив:

«Як на попередньому слідстві так і під час судового засідання я відмовився давати покази, мотивуючи свою відмову морально-етичними міркуваннями, хоча мене попереджали про кримінальну відповідальність за відмову давати покази.

Я вважаю, що в моїх діях немає складу злочину, оскільки в дійсності я не мав з Кандибою постійних або частих контактів останніми роками; крім того, Кандиба був моїм близьким знайомим і другом ще з часу навчання в університеті, і я вважаю неетичним брати участь у судовому процесі як свідок звинувачення».

4 листопада Пацюкевич зробив у Гориня обшук. Нічого не було вилучено.

5 листопада Гориневі пред'явили звинувачення за ст. 179 та взяли підписку про невиїзд.

26 листопада до Горинів прийшла двірничка й сказала, що на двері їхнього льоху треба поставити номер квартири. Дружина Гориня погодилася. Михайла Гориня здивувала така вимога, бо вони живуть в будинку біля двадцяти років і ніколи цього не було. Того самого вечора він пішов до льоху й уважно переглянув старі газети й журнали,

які там були, але нічого стороннього не виявив. Увечорі 27-го він знову уважно оглянув льох.

28 листопада інспектор карного розшуку Червоноармійського району міста Львова лейтенант Триклець провів у Гориня обшук «у зв'язку з пограбуванням квартири». Не оглядаючи примешкання, обшукувачі вирушили до льоху, де відразу виявили целофанний пакунок, у якому було три примірники машинописного тексту (15 стор.) під заголовком «Соціальні дослідження механізму русифікації в Україні і записка: »М. Н., ознайомився, треба доробити, а потім пустити в світ«. Горинь тут-таки заявив, що це — провокація.

29 листопада Горинь надіслав Черпакові заяву:

»... За останніх 8 місяців я пережив 4 обшуки. Під час обшуку 24 березня 1981 року було вилучено документ, який не належить мені, а який підкинув майор Сенкевич під час оформлення протоколу обшуку. Хоча провокація йому не зовсім вдалася, але тим не менше викликала в мені глибоку тривогу....

Від того часу я перебував під посиленням контролем майора Сенкевича. Він викликав на бесіди моїх друзів, знайомих, родичів. При цьому йшлося не тільки про те, що я думаю, говорю, роблю, які питання мені поставити, які розмови зі мною вести, але декому з них пропонували щось написати проти мене або моєї родини. Ця постійна спрямованість зробити яку-небудь капость, а не тільки сумлінно виконувати службовий обов'язок, позбавила мене певности в завтрашньому дні.»

Розповівши про обшук 28 листопада і події, що йому передували, Горинь пише:

»Я звертаюся до Вашого розуму. Я звертаюся до Вашого почуття відповідальності за те, що з нами відбувається тепер і що буде завтра. Розгляньте мою заяву об'єктивно. Не допустіть скоїтися злочині під покривалом закону! Адже той, хто злочинними способами захищає інтереси держави, живе тільки сьогоднішнім днем. Він не усвідомлює того, що, підриваючи правові й моральні підвалини суспільства, завдає йому тяжкого удару, позбавляє перспективи. Не може нормально жити суспільство без віри, що справедливість і правопорядок переможуть. Із втратою віри в це ми втрачаємо сенс життя».

Горинь наводить кілька аргументів на свою користь (номерування льоху пов'язане з необхідністю знати точно, де підкласти зфабрикований матеріал; обшук у суботу без санкції прокурора; пакунок кинуто просто на підлогу, а не сховано серед паперів; неписьменність заголовку — «соціальні» замість «соціологічні»; текст, який встиг прочитати М. Горинь, «має вигляд поспіхом зшиті електини без будь-якого стилю бодай трохи досвідченої в писанні людини»; записка «кримінального змісту, що зберігалася разом з текстом; для чогось на рецензію віддано одразу примірники і закінчує такими словами:

»Якщо все це не переконує Вас, якщо Ви не виявите бажання дослідити цю справу, значить настав час, коли мене чекає тюрма і, по суті, вічне ув'язнення не за скоєний злочин, а за підлу фабрикацію злочину, яка тяжким вантажем ляже на плечі тих, хто її організував і здійснив».

1 грудня Горинь надіслав заяву першому секретареві Львівського обкому КПУ В. Ф. Добрикові:

«... Я сподіваюся на Ваше втручання, тим більше, що останнім часом так багато говориться про моральне здоров'я людей як запоруку руху вперед. Я сподіваюся на Ваше втручання, адже мусить бути людиною, яка скаже принципове «ні» подібним діям...»

3 грудня о 7.45 ранку до Михайла Гориня знову прийшли з обшуком. Обшук, який відбувався «в справі М. Гориня, звинуваченого за ст. 62 ч. 2 КК УССР», тривав понад 13 годин (вилучено 34 назви). Після обшуку М. Гориня забрали.

4 грудня старший помічник прокурора Львівської обл. В. М. Дорош офіційно повідомив дружину Михайла Гориня Ольгу, що її чоловіка заарештовано і що він перебуває в Львівському ізоляторі КГБ.

Прийняти харчову передачу від Ольги Горинь відмовилися.

Михайло Миколайович Горинь (нар. 17 червня 1930 р.) психолог, у 1965-71 рр. відсидів у таборах і тюрмах 6 років за ст. 62 ч.1 КК УССР. Після звільнення 7 років не мав дозволу на прописку в родині у Львові (дружина з двома неповнолітніми дітьми мешкає за адресою: м. Львів – 16, вул. Кірова 33, кв. 14); працював кочегаром. Тільки в 1978 році його взяли на роботу до лабораторії економіки Всесоюзного Об'єднання «Нінескоп» як психолога.

Як уже повідомлялося в пресі, М. Гориня засудили до 10 років табору особливого режиму і 5 років заслання. Теперішня його адреса ув'язнення: 618263, Пермская обл., Чусовской р-н, пос. Кучино, учр. ВС-389/36-1. Термін має закінчитися в грудні 1996 року.

Євген Свєрстюк

*Любіте своїх ворогів,
на них бо й прокляття печатъ
Вони несуть ясність борні,
воли вас ненависті вчать.*

*Простіте своїх ворогів.
Вони, як сліпа імла:
ковтають чужі і свої
зусилля, літа, діла.*

*Розносять мертвоту і тлін,
рятують себе вогнем,
не відають, що творять,
і снуть учора шнім днем.*

*Простіте. Зумійте проститъ
важкий і непростений гріх —
відмову свій хрест нести
вже там, на останній горі.*

*Любіть чистим серцем і йдіть.
Підкошені, зводьтєся знов
і мовчки в душі хороніть
одурену вашу любов.*

ВІДБУВСЯ ІІІ-Й СВІТОВИЙ ЗЛІТ СУМ

Велике і відповідальне завдання стоїть перед сумівською молоддю, як і перед цілим українським загалом на чужині, зберегти себе фізично перед асиміляцією і допомогти українському народові у його завзятій боротьбі відвоювати Українську Державу. І одне і друге завдання не є легке.

Роля сумівця в розсіянні — це бути завжди молодим, рухливим чинником, авангардом нових починань, йти попереду, бути ініціаторами, провідниками і реалізаторами нових проєктів. Прикмета сумівця — це символ постійного життя, руху і боротьби. Не дати приспати себе чужині і дати відчутти ворогові українського народу, що молодь буде завжди з народом.

Чужина-мачуха вириває з-поміж української спільноти все більше і більше одиниць і впливає їх у своє русло. Ворог Москва все більше плюндрує Україну, русифікує населення, нищить його духові і культурні надбання, жорстоко розправляється з свідомим населенням, яке виступає на захист прав України бути самостійною державою.

І чим більше чужина асимілює, чим жорстокіше ворог плюндрує наш край, тим більшою і тяжчою стає відповідальність перед молоддю, боротися за екзистенцію самобутності на поселеннях і допомагати українському народові у його священній боротьбі за право бути вільним.

Тому так часто сумівці з'їжджаються з цілого світу на свої Конгреси, на Світові Злети, щоб спільно порадитися як працювати, як спільно діяти, боротися, бо в — «єдності сила народу!» З таким наміром ще кілька років тому Центральна Управа Спілки Укр. Молоді винесла рішення скликати ІІІ-й Світовий Зліт СУМ і для реалізації цього проєкту покликала окрему Комісію з головою Крайової Управи СУМ в Америці — д-ром Аскольдом Лозинським.

ІІІ-й Світовий Зліт СУМ відбувся від 3 до 12 серпня 1984 року у місті Льюс Анджелес, Каліфорнія, ЗСА. Ще на передодні Злету самий проєкт сильно заатакувала Москва і неодноразово нападала в кагебіських виданнях, які призначені для закордонних читачів, а весною цього року, коли було опубліковано заяву національного олімпійського Комітету (НОК) в «Спортивній Газеті» (орган) комітету фізичної культури і спорту при Раді Міністрів Української РСР і української республіканської Ради профспілок, у ч. 58, 1984 р.) про неучасть Советського Союзу в 23-ій Олімпіаді, була надрукована стаття В. Стиркула з нападом на СУМ, в тому й проєкт ІІІ-го Світового Злету СУМ в Льюс Анджелес, місті 23-ої Світової Олімпіади.

На ІІІ-й Світовий Зліт СУМ прибули сумівці з Аргентини, Австралії, Німеччини, Бельгії, Англії, Канади і Америки — разом понад 300 учасників.

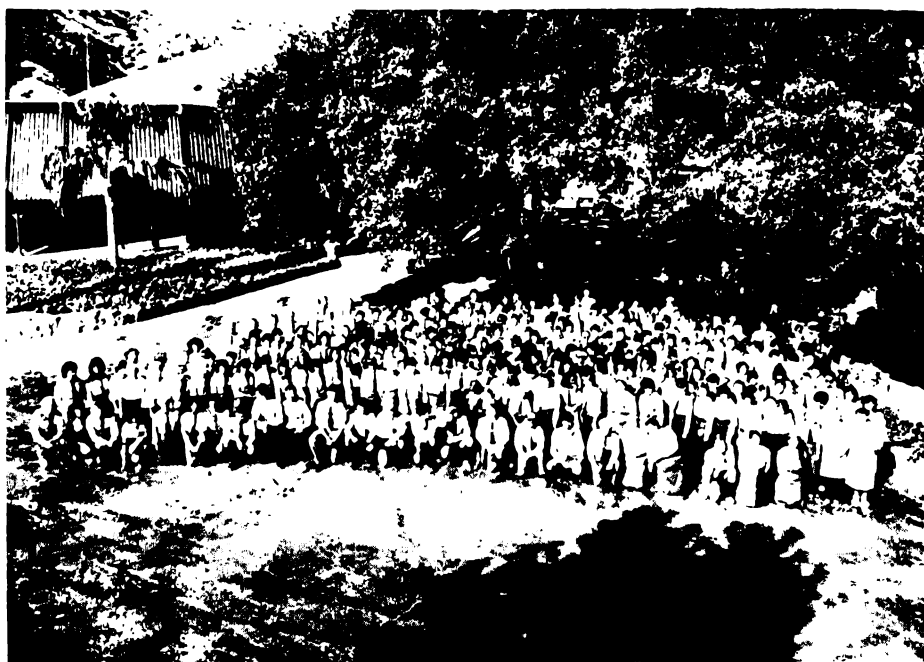
Зліт офіційно було відкрито у суботу, 4.8., перед обідом. Відкриття Злету довершив голова Центральної Управи СУМ м-р. Євген Гановський та призначив команду Злету у складі: Я. Петрик — комендант, А. Дзюбанівський — бунчужний, Нуся Вох — писар, Марія П'ятка — фінансовий референт, Б. Бучинський — госп. реф., О. Долинюк — реф.

транспорту, Стефанія Грицьков'ян — кер. семінарів, К. Василик — мистецький кер., Б. Потапенко — кер. зовнішньої роботи, П. Шмігель — зовн. зв'язки, Іван Лещук — кер. спорту, М. Фіголь і Ліда Василин — преса і інформація, д-р Е. Бутрій — таборовий лікар, Рома Дашавець, Зірка Дашавець і Оля Дзюбанівська — медична обслуга, Леся Швалюк — обслуга канцелярії, Ю. Наконечний — керівник таборової охорони, Марійка Дяків і М. Швець — обозні. В часі урочистого відкриття Злету, до табору прибув звідун з запаленим смолоскипом, приніс вогонь з Вільної Олімпіади поневолених народів, яка відбулася в Етобіко, Канада. Вогонь прийняв комендант табору — Я. Петрик, а голова Крайового Комітету д-р А. Лозинський пояснив у двох мовах символіку вогню та підкреснув, що це вогонь Волі, символ, який сумівці збережуть у серцях аж до того часу, коли Україна стане вільною державою і тоді вибранець вільної України занесе його на світову Олімпіяду.

Учасників Злету привітав від Проводу Організацій Українських Націоналістів (ОУН) д-р А. Бедрій. На відкритті був присутній кореспондент почитної газети «Льос Анджелес Дейлі Ньюз».

У неділю, 5 серпня до табору прибув о. Петро Леськів, відправив Службу Божу і виголосив гарне слово до зібраної молоді і гостей, які численно прибули до табору.

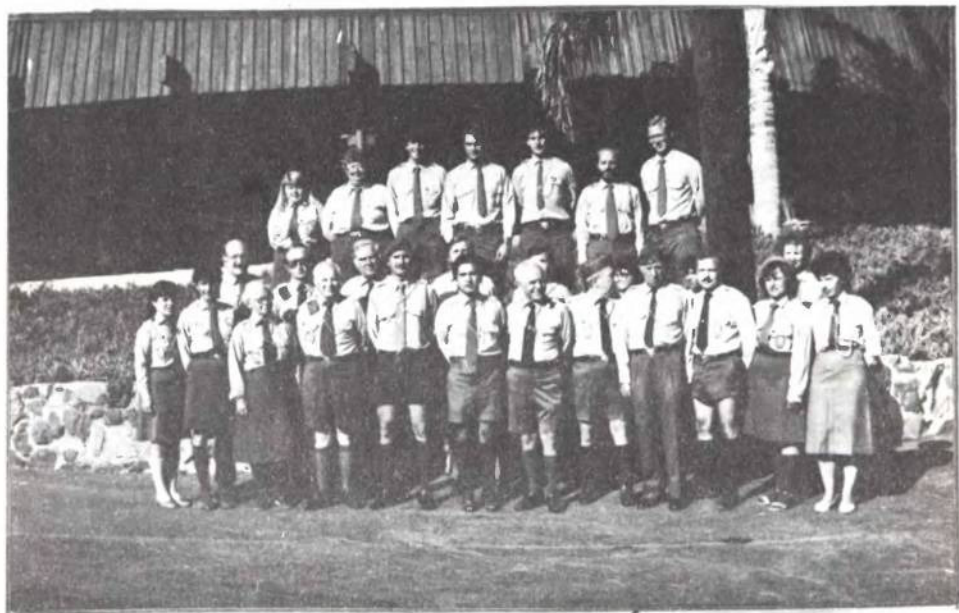
А табір, як табір... гамір, метушня. Молодь ходить, знайомиться, улажуються, торгуються за своє «право» бути в такому-то барану, а не там, де їх призначено. Нарікають сумівці з Аргентини, бо «всі говорять поміж собою по-англійськи і ми їх не розуміємо» — кажуть. То не-

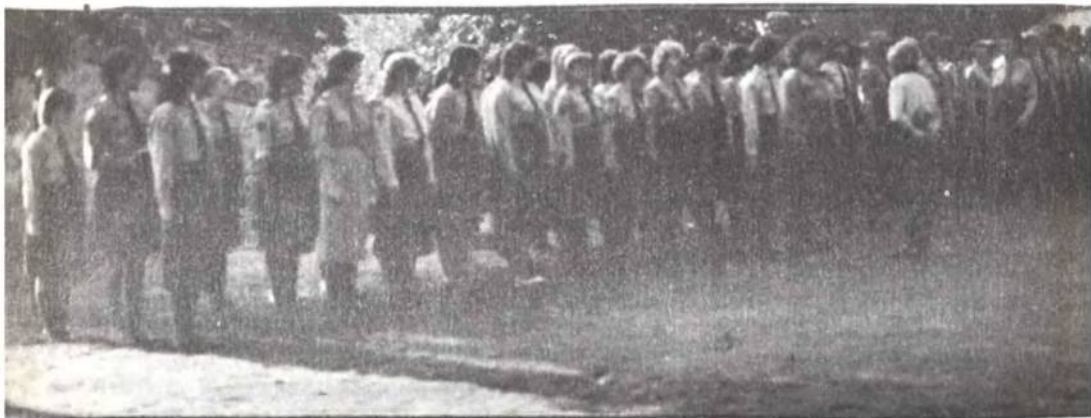
Учасники III Світового Злету СУМ в Льос Анджелес

Хлоп'ячий підтабір (частина)

Команда Злету.

Дівочий підтабір (частина).

Виступ під керівництвом маестра В. Божики

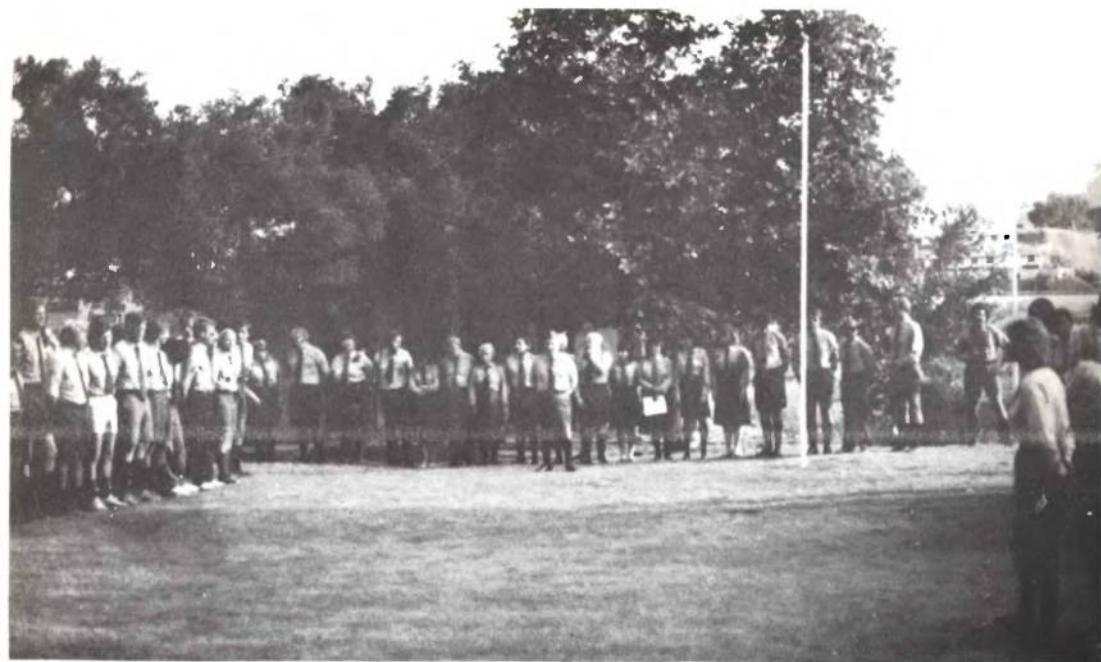
правда, — відповідають англомовні сумівці, то вони (аргентинці) говорять поміж собою по-іспанськи і ми їх не розуміємо». Ах, та звичка! Добре, що німецькомовні і франкомовні не ставлять своїх передумов. Через день-два мовні перешкоди зникли і вже з їдальні виходили здружені та порозуміваються спільною українською мовою.

Табір розположений в гористій околиці resortу «Гайден Трейл» при дорозі ч. 101 на північ міста Льюїс Анджелес. Кругом почорніли гори, випалені горячим сонцем, на яких де-не-де зеленіє каліфорнійський дуб. В цій землі о. Агапія Гончаренка на ціле літо перестають падати дощі і тоді висихає вся трава і рослини, а то й малі кущі. Гори стають сумні без життя і краси. Аж осінню і зимою, коли знов приходять в гори дощі, тоді проростає трава і гори оживають. Та в таборі нема коли думати про красу навколишньої природи, тут кожному повно роботи. Одні кожного дня виїжджають на олімпійські ігри, інші до одного із голівудських фільмових студій — «Юніверсал студію», ще інші — до «Дісней ленд», до моря, на солону купіль, на політичні акції. До табору прибув маестро В. Божики і започаткував проби таборового хору, а коли він не міг прибути, проби переводила Ксеня Дацків. Пані Дора Гендза започаткувала проби народних танків і вела їх часто поза північ.

Під час табору відбулися семінари: «Роля СУМ на чужині», — доповідав мгр Гановський, «Україна у міжнародних відносинах», — доповідав З. Коваль, «Участь українців у Світових Олімпіадах і наші завдання» — доповідав М. Фіголь, «Наші завдання і допомога Україні» — доп. Б. Потапенко і З. Коваль.

Відбулися три вечори країн: Австралія, Америка і Канада. В усіх випадках представники з поодиноких країн розповідали про життя українців в поодиноких країнах та про працю СУМ.

Найбільше було вложено праці референтурою зовнішньої роботи. Ще перед початком III-го Світового Злету СУМ реф. Б. Потапенко

Ранній Апель

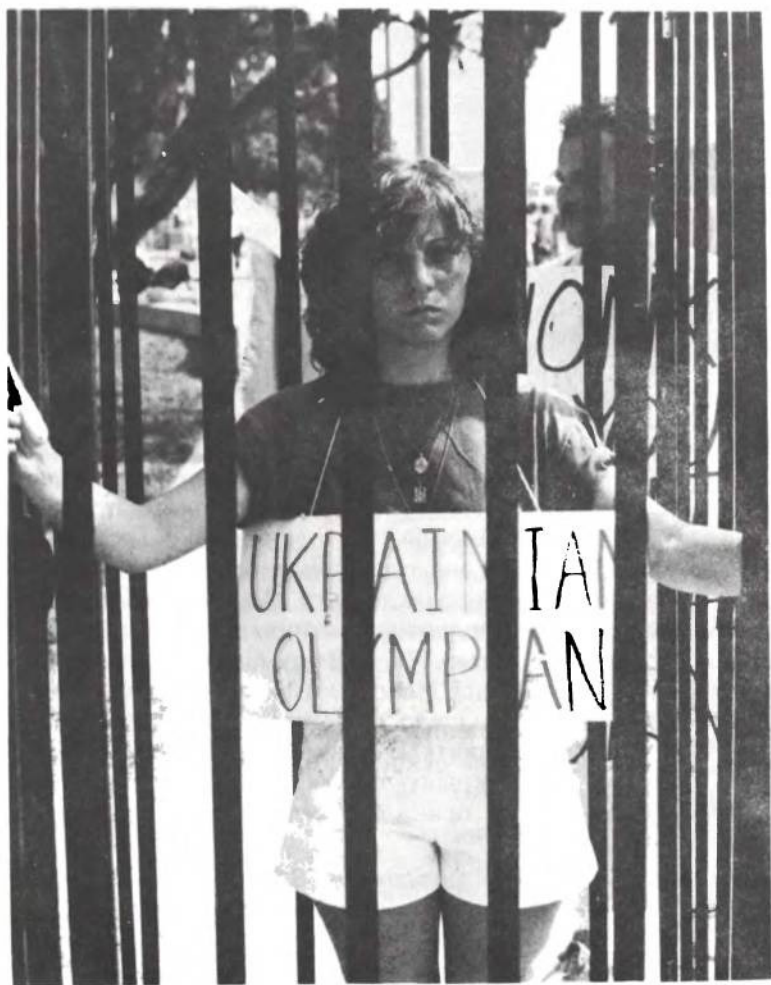
відкрив пресове інформаційне Бюро в Домі Українського Культурного Осередку, звідки розсилалось інформацію про запланований Зліт, його ціль і завдання. Слід підкреслити, що у Льос Анджелес поруч себе працювали два інформаційні Бюра: Українська Центральна Інформаційна Служба УЦІС і Сумівська Пресова Служба, і вони себе взаємно доповняли.

Сумівська Пресова Служба випустила три пресові повідомлення, які розіслано до 360 пресових агенцій і поодиноких газет, інформуючи їх про III-й Світовий Зліт СУМ. У першому було скоментовано статтю В. Стиркула, поміщену в київській газеті «Спортивна Газета». Це пресове повідомлення було подане під заголовком «Спорт Рашен стиль», до якого додано точний переклад статті В. Стиркула на англійську мову, при тому залучено відповідну інформацію про СУМ. Другий «прес-реліз» появився з датою 30. 7. 84 р. під заголовком «III-й Світовий Зліт Спілки Української Молоді», в якому інформувалось представників преси про місце і час відкриття Злету та запрошувалось представників преси на відкриття. В кожному повідомленні була подана обширна інформація про Україну, що Україна має понад 50 мільйонів населення, але не має права бути членом Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК).

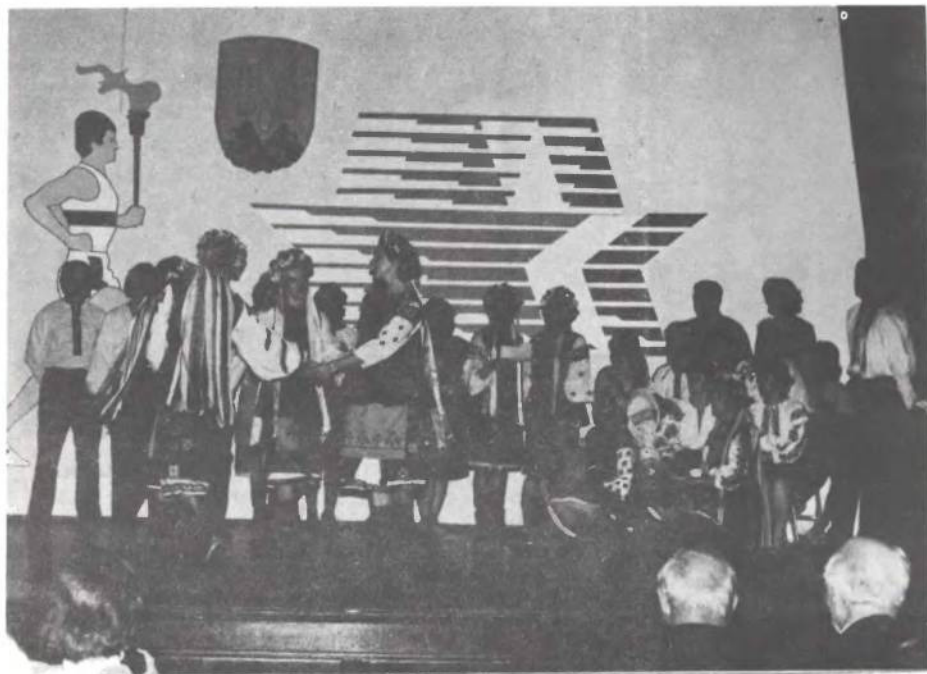
Третій «прес-реліз» був розісланий 8.8.84 р., який запрошував представників преси на концерт української пісні і танку, до якого табір підготовлявся на день 11. 8. 84 р., що мав відбутися в будинку УКО. Звичайно, що до всіх повідомлень додавано супровідну інформацію: коротку історію СУМ, інформацію про Юрка Шухевича і т. п.

Крім того, кожного дня виїздила група охочих на політичні акції. Вони тягли за собою клітку, що символізувала закуту Україну, роздавали відповідну літературу, приготовлену СУМ, ТУСМ, АБН, ОУВФ і ОУН. Загально публіка ставилася прихильно, а закордонні кореспонденти фотографували такі акції і забирали відповідну літературу. Приглядалися цим акціям і «радянські» кореспонденти, яких разом з офіційними чинниками, членами МОК і судьями, нараховувалось кілька сот, а одного такого «цікавого» сумівська камера приловила між публікою на свою фільмову стрічку.

Найтяжчою справою було підготувати концерт. Хоч пані Д. Гендза перебувала в таборі, але майже неможливо було зібрати усіх танцюристів на спільну пробу. Все комусь припадала черга на виїзд поза табір, а поїхати поза табір молодь рвалася. Хотіла побачити Голівуд, місце проживання голівудських артистів — «Беверліей», центральний стадіон, на котрому відкривали 23-у світову Олімпіаду, оглянути одне

Сумівка Л. Маркович (Аргентина) на протестній акції.

Сумівська танцювальна група.

із голівудських фільмових студій, осідок «Доналд» Дак» — «Дізней ленд», не говорячи вже, оглянути місто, бо кажуть: «Бути в Римі і Папи римського не бачити», це було б негарно. Як згадано, на початку до табору прибув маестро В. Божик. Він погодився прибути і щось зробити з тою масою молоді. Правду кажучи, маестро В. Божик дивився скептично на проєкт, він має своє місце серед музичного світу, а тут просять в нього неможливого. Сумівці були з різних країв, навіть з різними акцентами, — лиш пісня була та сама. Незважаючи на величезний стаж диригента, тут треба було трохи щастя. Але так не думали сумівці. Ось сумівець з Німеччини заявляє членові команди: «Я до міста не поїду, бо ніколи більше в житті не буду мати щастя співати з В. Божином. Для молодих людей не було важне, скільки буде проб, для них було важне співати під його проводом і думаємо, що вони його не підвели.

У суботу, перед полуднем, з табору вирушила колона з п'яти машин, яка доставила танцюристів біля головного стадіону, де вони дали концерт українського танку. Це була перша «генеральна» проба для наших танцюристів і репрезентативний виступ перед глядачами з цілого світу. Танцюристи зібрані з цілого світу. У кількох пробах п-і Гендза старалася нахилити їх до свого ритму, до своєї школи. І думаємо, що це їй удалося. Концерт був вдалий, за що інтернаціональна публіка нагороджувала виконавців рясними оплесками.

У вечірніх годинах, 11.8.84 р., відбувся концерт української пісні і танку в Домі УКО. На концерт прибули парохі українських церков у Лос Анджелес та численна лос-анджелеська громада. Релігійна зала

Д-р. А. Лозинський
Голова Олімп. Ком.

Роня Лозинська
— заповідач

Корнель Василик —
доповідач

була заповнена. В концерті взяли участь: таборовий хор під диригентурою маестра В. Божики, Танцювальний ансамбль під керівництвом хореографа п-ї Д. Гендзи, рецитація твору В. Стефаніка «Сини» — рецитував А. Лозинський, дівочий хор сумівок з Вінніпегу, Канада, і сумівці з Австралії виконали народний танок і жартівливу сценку «Натерина». Програму проводив К. Василик з Нью-Йорку. Концерт відбувся на високому мистецькому рівні. Імпозантне враження зробив таборовий хор, біля дві сотні співаків, а бездоганне виконання пісень поставилс публіку на ноги і вона змусила диригента повернутися на сцену з додатком. За віддану працю з таборовиками сумівці нагородили мистецьких керівників: п-ї Д. Гендзу і маестра В. Божики китицями квітів. Після концерту відбулася сумівська забава, на яку була запрошена вся українська молодь Лос Анджелесу. Навіть оркестра була таборова, яку на швидко зложили Р. Василик з Лос Анджелесу і З. Коваль з Бельгії.

III-й Світовий Зліт закінчено у неділю, 12 серпня спільним апелем. Закрив Зліт голова Центральної Управи СУМ м-р Є. Гановський словами: «Вартість і значення Третього Світового Злету СУМ буде тим більша, коли учасники Злету, пов'язані сотнями вузлів дружби і побратимства, плекатимуть цю дружбу в майбутньому і в чинах та творчій праці на славу Бога і нашої Батьківщини України, що є найвищим ідеалом члена Спільки Української Молоді». Віримо, що дружба була збудована.

III-й Світовий Зліт не був би успішним без відданої праці сумівців, батьків і високо патріотичної української громади в Лос Анджелес на чолі з Долинюком. Вийжджаючи з Лос Анджелесу, ми зібрали багато прізвищ, яким належиться щира подяка. Щоб не зробити комусь кривди, подякуємо усім через Осередок СУМ ім. Івана Климova-Легенди, на руки голови О СУМ О. Долинюка, заступника голови Б. Бучинського і господині Батьківського Комітету п-ї М. Винник. Особливо паням, що трудилися в кухні, які перші зустрічали нас чашкою лімонади і смачною стравою. Вам, Пані, щире сумівське спасибі. Окрема подяка Н. і П. Якимів.

М. Фіроль

ПІД СИНЬО—ЖОВТИМ ПРАПОРОМ У ЛЬОС АНДЖЕЛЕСІ

Номендант Злету д. Я. Петрик, Бунчужний — А. Дзюбанівський.

(УЦІС) Під час відбуття 23-ої Світової Олімпіади, в Лос Анджелесі /Каліфорнія, ЗСА/, діяло інтенсивно бюро Української Центральної Інформаційної Служби. Метою цього бюро було використання нагоди, що в одному місці зібралися представники преси, телевізії та радіо з усіх країн світу, які не поневолені або, які не підчинені диктатам імперської Москви, щоб поінформувати їх про правду Нескореної й самобутньої української нації, яка змагається визволитися з-під ярма російських окупантів та відбудувати свою суверенну державу.

В акції брали участь Організації Українського Визвольного Фронту, зокрема СУМ і ТУСМ ім. М. Міхновського.

Бюро УЦІС приміщувалося в Українським Культурнім Осередку в Лос Анджелесі, кімнати якого були винаймлені на час Олімпіади Спілкою Української Молоді, що в той самий час мала свій III-ій Світовий Зліт.

Ще 25-го липня, тобто кілька днів перед відкриттям 23-ої Олімпіади, УЦІС розіслав перше своє пресове повідомлення, інформуючи світову й американську пресу про визвольну боротьбу українського народу і зокрема про діяльність ОУН. Ця діяльність була одною з причин, що заставила російських імперіялістів відмовитися від участі в світових атлетичних змаганнях. До преси розіслано листівку ОУН з

Виступає сумівська танцювальна група Злету.

відповідним закликм до учасників Олімпіади. Листівка з синьо-жовтим прапором, золотим тризубом на синьому тлі та американським прапором подає інформацію про українську визвольну боротьбу за українську державу. На другій сторінці під емблемою ОУН подані деякі дані про ОУН. Подібну листівку розповсюджено кількатисячним накладом у еспанській мові.

Окрему листівку видав Антибольшевицький Блок Народів, в якій з'ясовано концепцію повалення російської імперії шляхом скоординованої боротьби всіх визвольних рухів поневолених Росією Націй, зокрема української, туркестанської, литовської, грузинської, білоруської, латиської, естонської, вірменської та інших.

Апель

Комендант Злету приймає смолоскип від Вільної Олімпіади

Чергова листівка, розповсюджена УЦІС-ом — це заява голови Проводу ОУН Ярослава Стецька з вимогою допущення до участі в майбутніх олімпійських ігрищах атлетів, уярмленої Росією України під їхнім національним прапором, репрезентованих українцями, які проживають у вільних західних країнах.

Крім цього, впродовж цілої акції розповсюджувано 20-сторінкову складану брошуру про Україну, видруковану в кількох кольорах з багатьма світлинами найвизначніших осіб та місць з історії та культури України.

27-го липня УЦІС видав другий пресовий листок, в якому відмічено проклямацію президента ЗСА Рональда Регена з нагоди відзначення 16-го липня «Тижня Поневоленних Націй» у Вашингтоні. През. Реген вирізняв Юрія Шухевича, назвав його «українським патріотом» з висновком: «Ми мусимо брати силу від чинів мільйонів борців за волю в країнах, окупованих комунізмом»; тобто Президент ЗСА фактично вказав на Юрія Шухевича, як уособлення усіх національно-визвольних рухів всередині комуністично-російської імперії. Це не припадок, бо сьогодні провідні американські державні мужі щораз більше прислуховуються до визвольної концепції Організації Українських Націоналістів. В контексті цілої промови през. Регена про визвольну боротьбу поневоленних націй слово «патріот» означає те саме, що в українській політичній термінології означає слово «націоналіст».

Доказом більшого зацікавлення американських урядових чинників українським визвольним рухом є розповсюджені УЦІС-ом світлини: през. Реген вітається з головою Українського Державного Правління і Проводу ОУН Ярославом Стецьком, віце-президент Джордж Буш у

розмові з Я. Стецьком, світлина Джін Кіркпатрик (постійний представник ЗСА до ООН) з головою ОУН.

З другим пресовим повідомленням УЦІС розіслав до світової преси інформацію про Юрія Шухевича, незламного борця за відвоювання українським народом своєї суверенної держави, окупованої російськими колоніалістами. Юрій Шухевич репрезентує два покоління: покоління свого батька ген Романа Шухевича (Тараса Чупринки), який командував Українською Повстанською Армією, і своє покоління, що стремить до цієї самої мети. Не зважаючи на те, що сьогодні визвольна боротьба українського народу ведеться також в площині ідейно-моральній, то її завданням є підняти увесь народ до боротьби всіми можливими засобами проти окупанта.

Відповідні інформаційні матеріали про Юрія Шухевича були приготовані СУМ-ом, ТУСМ-ом і УЦІС-ом. Їх треба відмежовувати від матеріалів, поширюваних групою «Смолоскип», в яких Юрій Шухевич представлений як «дисидент», людина, яка має лише відмінні погляди від офіційно панівних. Фальш «Смолоскипу» видно з цього, що Юрій Шухевич поставлений побіч Андрея Сахарова, відомого невідимця.

В день відкриття Олімпіади (26-го липня), УЦІС випустив третій пресовий листок, розкриваючи комуно-російську пропаганду, що вживає спорт як засіб своєї імперської політики. Для прикладу подано більшовицьку статтю «Ігри по-каліфорнійському», в якій нападається на СУМ і

Група учасників Злету.

ОУН-бандерівців. До преси розіслано копії згаданої протиукраїнської статті з англійським перекладом і роз'яснення про СУМ, що ця організація є пересемником боротьби за УССД, за яку тисячі членів СУМ віддали своє життя в 20-их і 30-их роках.

30-го липня розповсюджено четвертий пресовий листок з інформацією про відкриття Третього Світового Злету СУМ, що відбувся в Льос-Анджелесі від 4 до 12 серпня. В цьому Злеті взяло участь біля 300 представників СУМ із дев'яти країн.

3-го серпня видано 5-ий пресовий листок, в якому поінформовано світову пресу про координацію української визвольної боротьби з афганським визвольним протиросійським рухом. Залучено декілька різних листівок, розповсюджуваних від ОУН в Афганістані, написаних різними мовами. Відмічено, що єдиною альтернативою на нуклеарну війну і капітуляцію перед російськими експансіоністами є спільний фронт визвольних рухів, уярмлених Росією націй, при відповідній співпраці вільних народів. Тому з пресовим листком залучено брошуру про АБН і список членів світового Почесного Комітету для відзначення 40 років дій АБН. Цей список включає 70 визначних діячів вільного світу.

Щодня СУМ проводив біля місць Олімпійських ігрищ різні інформаційні акції проти російського імперіалізму, за волю України.

8-го серпня був висвітлений для учасників сумівського Злету і гостей фільм про визвольну боротьбу афганців проти російських наїзників. На висвітлення цього фільму прибув його продюсер Чарлс Фосет, якого українська молодь прийняла з великим захопленням. Фосет був також на вечірній апелі СУМ, що зробив на нього гарне враження. Його пояснення до висвітленого фільму нагадали слова президента Регена в промові з 19 липня, в якій президент ЗСА заявив, що «рішальним є відрізнення законного вжиття збройної сили задля визволення від тоталітарної агресії задля завоювання».

Велика акція Світового Українського Визвольного Фронту в Льос-Анджелесі з нагоди XXIII Олімпіади принесла численні позитивні наслідки. Згадаємо, що з біля 100 000 примірників розповсюдженої літератури багато примірників попали в руки волелюбних людей, які доцінюють такі акції патріотичної молоді, яка багато енергії віддає Україні, якої ніколи не бачила, бо майже всі народжені вже тут, на чужині. За свою жертвенну допомогу й співучасть належить щира подяка й признання декільком місцевим українкам і українцям, без яких прибувшим було б багато важче провести заплановану акцію.

ІЗ АКЦІЙ СУМ

В ЛЬОС АНДЖЕЛЕС

»ВІСОРУ ПРАПЮРИ«

Ранній Апель

**Семінар під час Злету
Доповідає Зенон Коваль
молодий правник з Бельг**

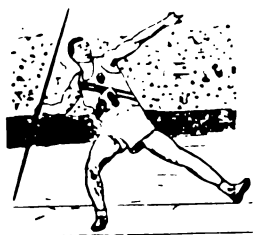
ВІЛЬНА ОЛІМПІЯДА 1984 РОКУ

Пропагандивна афіша І-ої Вільної Олімпіади в 1980 році.

З участю більше як 3000 глядачів на протязі трьох днів відбувалася вільна Олімпіада 1984 року, яка закінчилася в суботу, 7-го липня цього року в Етобіко, Онтаріо. Змагуни-представники чотирьох національних груп: українців, литовців, латишів і естонців — змагалися у вісім видах олімпійських ігор — відбиванка, кошиківка, легкоатлетика, копаний м'яч, стріляння, теніс і гаківка.

Дощова погода в часі Олімпіади відіграла багато глядачів, а особливо від церемоніального відкриття. Дощ настільки стримався, щоб змагуни мали нагоду вимаршувати на спортивну площу з їхніми національними прапорами. До маршу пригравала оркестра «Батурин» Спілки Української Молоді в Торонті. Піднесення національних прапорів разом з прапорами Канади, ЗСА і Вільної Олімпіади символізувало відповідний принцип Олімпіади, а саме: заманіфестувати бажання України та інших поневолених Москвою націй виступати на світових олімпійських іграх, як державні нації, під своїми власними прапорами.

Після піднесення прапорів бігуни, які відбули біг через місто Торонто з олімпійським смолоскипом, відвідуючи культурні центри представлених груп, прибігли на стадіон, де був запалений вогонь Вільної Олімпіади. Після закриття цей вогонь був перевезений до Лос Анджелес, Каліфорнія, на місце XXIII Міжнародної Олімпіади, де горів впродовж змагань.

Українська дружина здобула поважне число медалів, головню в найпопулярніших родах спорту цього річної олімпіади: у відбиванці та гаківці. Гаківка була одна з новододаних родів спорту цієї Олімпіади разом із плаванням, тенісом та стрільням, з метою притягнути більше глядачів, а також дати змогу більшому числу наших змагунів брати участь у цих змаганнях.

До змагунів, які здобули золоті медалі для України належать дружина гаківки, копаного м'яча та жіночі дружини відбиванки і тенісу. Чоловічі дружини відбиванки і тенісу. Чоловічі дружини відбиванки і тенісу здобули срібні медалі. У легкій атлетиці між першунами були українці: П. Страсюк (біг 200 м), Д. Мельник (потрійний скок), А. Рузицький (скок височини) і В. Чума (біг 800 м.). Українські змагуни найслабше виявилися в плаванні, в якому першунами були естонці, та у кошиківці.

Пропагандивна афіша
I-ої Вільної Олімпіади.

УКРАЇНЬСКА МОЛОДЬ І ОЛІМПІЯДА

Під час Олімпійських ігор у Льос Анджелесі до речі буде пригадати акцію української молоді на Олімпіаді в Берліні 1936 — три роки перед Другою Світовою війною. Тоді, як і нині, Україна не брала участі в Іграх.

Українська молодь написала окрему листівку до олімпійської молоді усього світу. Цю листівку в українській мові передали в міністерство закордонних справ у Берліні представники української молоді, які в супровідному листі писали:

»На доручення українських молодечих організацій пересилаємо в залученні заклик української молоді до молоді світу з нагоди XI Олімпійських ігор. Українська молодь, яка через насильство не може брати участі в Олімпіаді, бажає у цей символічний спосіб відзначити свій тісний зв'язок з олімпійською ідеєю.

Лист підписали: Володимир Стахів від імени ЦЕСУС-у і Михайло Качмар, голова українського товариства в Берліні «Заревко».

Нижче подаємо повний текст, без правлення мови, знайдений у німецьких архівах міністерства закордонних справ.

ОЛІМПІЙСЬКА МОЛОДЕ!

Олімпійський дзвін, що з вежі німецького Державного Спортивного Грища могутнім тоном кликав молодь усього світу — відзивався до нас, молоді 45-мільйонної Української Нації. Але ми не могли послухати його зазиву. На широких просторах нашої країни між Карпатами на заході й Кавказом на сході, по обох берегах українського Дніпра, на соняшному просторі землі, що прилягає до північної половини берегів Чорного моря — живемо ми, українська молодь, заповнені одною ідеєю, запряжені одній службі: боротьбі за державність власної нації!

Пересилаємо Тобі, щаслива Молоде, незалежних держав світу, палкий привіт і вислів сподівання, що на наступних Олімпійських ігрищах пролунають спільно наші слова олімпійської присяги, спільно стануть найкращі з нашої молоді до шляхетного змагу за лавровий вінок олімпійської перемоги, а на олімпійських майданчиках між Твоїми, Молоде державних народів, прапорами замах наш український жовто-блакитний прапор!

Олімпійська ідея — це ідея наближення народів. Ми, український народ, не хочемо виректися цього ідеалу наближення до решти культурного світу. Коли нам, як недержавному народові, не вільно вислати на всесвітню стрічу цвіту нашої дружини — висилаємо туди цей свій апельс.

Українська нація не хоче оставати поза кругом культурних націй, не хоче вирікатися наближення з другими націями культурного світу!

І наш нарід самоозначився був у дусі тез американського президента Вільсона та відновив перед несповна двома десятиріччями свою державну самостійність коштом крові соток тисяч. В 1917 році стали східні українські землі, в 1918 західні українські землі на шлях свободи Нації. В 1919 році з'єднала вся українська нація й територія в національній державі опинилась вільною й повноправною в колі других державних народів світу. Збройне насилля хижачьких сусідів стерло з лиця землі українську державу й роздерло живий організм нації на чотири частини. Але нема на світі сили, щоби вбила в мільйонів волю жити спільним, незалежним, повновартним життям. Дух боротьби за Свободу владно вітає нині по всій Україні! Українська молодь у перших лавах визвольного фронту своєї нації!

Нас, української молоді, немає на ХІ Олімпійських ігрищах в Берліні. Але духом ми з Вами, олімпійські Борці, всі ми — ті, що на волі й ті, що по засланнях і тюрмах, гнані й переслідувані чотирьома націями — нашими займаннями. Між усіма враженнями, які повезеш, Олімпійська Молоде, з оцих Ігрищ в свої країни — повези й це наше слово молоді нації: поневоленої, але не зломаної, вичеркуваної при всіх нагодах із круга культурного світу, але серцем і душею прив'язаної до ідеалів цього світу — молоді, повної віри в своє Право й своє Майбутнє!

В ім'є української молоді:

ЦЕСУС

Центральний Союз Українського Студентства

МУН

Молоді Українські Націоналісти Америки и Канади

СУМ

Союз Української Молоді на Далекому Сході

ПЕРЕДЧАСНО ВМЕРЛІ УКРАЇНСЬКІ ОЛІМПІЙЦІ

РЯБЧИНСЬКА ЮЛІЯ

Він 26. Українська Олімпійська першунка. Здобула золоту медаль на XX-их Олімпійських іграх. Народилася 26 січня 1947 року; померла 13 січня 1973 року; 26 літ.

ЛАГУТИН ЮРІЙ

Він 29. Український Олімпійський першун. Здобув золоту медаль на XXI-их Олімпійських іграх у гандболі. Народився 15 лютого 1949 року, помер 30 квітня 1978 року; 29 літ.

КУЦ ВОЛОДИМИР

Він 48. Український Олімпійський першун. Здобув дві золоті медалі у легкій атлетиці на XVI-их Олімпійських іграх. Народився 7 лютого 1927 року; помер 16 серпня 1975 року, 48 літ.

ТИЩЕНКО МИКОЛА

Він 55. Український Олімпійський першун. Здобув золоту медаль у футболі на XVI-их Олімпійських іграх. Народився 1926 року, помер 1981 року, 55 літ.

ЗДОБУТКИ ПОНЕВОЛЕНОЇ УКРАЇНИ В ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРИЩАХ

Коли відняти від СССР медалі, здобуті українськими спортсменами, не беручи до уваги багато інших здобутих балтійцями, грузинами, вірменами та другими народами поневолених Советською Росією, тоді кінцеві таблиці останніх восьми Світових Олімпіад виглядають так:

<u>КРАЇНА</u>	<u>ЗОЛОТІ</u>	<u>СРІБНІ</u>	<u>БРОНЗОВІ</u>	<u>РАЗОМ</u>
<i>ГЕЛЬСІНКИ - 1952</i>				
З.С.А.	40	19	17	76
МАДЯРЩИНА	16	10	16	42
<u>УКРАЇНА</u>	14	11	2	24
ШВЕЦІЯ	12	13	9	34
ІТАЛІЯ	8	9	3	20
ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА	7	3	3	13
С.С.С.Р.	6	7	10	23
ФРАНЦІЯ	6	6	5	17
ФІНЛЯНДІЯ	6	3	9	18

<i>МЕЛЬБОРН - 1956</i>				
З.С.А.	32	25	17	74
С.С.С.Р.	17	19	15	51
<u>УКРАЇНА</u>	15	4	10	29
МАДЯРЩИНА	9	10	7	26
ІТАЛІЯ	8	8	9	25
ШВЕЦІЯ	8	5	6	19
ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	6	13	7	26
ВЕЛИКО-БРИТАНІЯ	6	7	11	24
ЯПОНІЯ	4	10	5	19

<i>РИМ - 1960</i>				
З.С.А.	34	21	16	71
С.С.С.Р.	18	19	18	55
<u>УКРАЇНА</u>	16	9	6	31
ІТАЛІЯ	13	10	13	36
ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	12	19	11	42
АВСТРАЛІЯ	8	9	6	23
ТУРЕЧЧИНА	7	2	0	9
МАДЯРЩИНА	6	8	6	20
ЯПОНІЯ	4	7	7	18
ПОЛЬЩА	4	6	11	21

<i>ТОКІО - 1964</i>				
З.С.А.	36	26	28	90
ЯПОНІЯ	16	5	8	29
<u>УКРАЇНА</u>	13	9	8	30
ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	10	22	18	50
ІТАЛІЯ	10	10	7	27
МАДЯРЩИНА	10	7	5	22
С.С.С.Р.	9	14	16	39
ПОЛЬЩА	7	6	10	23
АВСТРАЛІЯ	6	2	10	18
ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА	5	6	3	14

<i>МЕХІКО - 1968</i>				
З.С.А.	45	28	34	107
С.С.С.Р.	11	19	18	48
ЯПОНІЯ	11	7	7	25
МАДЯРЩИНА	10	10	12	32
СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	9	9	7	25
<u>УКРАЇНА</u>	9	6	7	22
ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	5	10	10	25
ПОЛЬЩА	5	2	11	18
АВСТРАЛІЯ	5	7	5	17
ІТАЛІЯ	3	4	9	16

<u>КРАЇНА</u>	<u>ЗОЛОТІ</u>	<u>СРІБНІ</u>	<u>БРОНЗОВІ</u>	<u>РАЗОМ</u>
<i>МОНХЕН - 1972</i>				
З.С.А.	33	30	30	93
С.С.С.Р.	33	21	19	73
СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	20	23	23	66
ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	13	11	16	40
МАДЯРЩИНА	6	13	16	35
ЯПОНІЯ	13	8	8	29
<u>УКРАЇНА</u>	17	6	3	26
ПОЛЬЩА	7	5	9	21
АВСТРАЛІЯ	8	7	2	17

<i>МОНТРЕАЛЬ - 1976</i>				
СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	40	25	25	90
С.С.С.Р.	36	31	23	90
З.С.А.	34	35	25	94
<u>УКРАЇНА</u>	12	12	12	36
ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	10	11	17	38
ЯПОНІЯ	9	6	10	25
ПОЛЬЩА	8	6	11	25
БОЛГАРІЯ	7	8	9	24
КУБА	6	4	3	13
РУМУНІЯ	4	9	14	27

<i>МОСКВА - 1980</i>				
С.С.С.Р.	57	54	37	148
СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА	47	36	43	126
<u>УКРАЇНА</u>	23	16	10	49
БОЛГАРІЯ	8	16	16	40
МАДЯРЩИНА	7	10	15	32
ПОЛЬЩА	3	14	14	31
ВЕЛИКА БРИТАНІЯ	5	7	9	21
КУБА	8	7	5	20
ІТАЛІЯ	8	3	4	15
ФРАНЦІЯ	6	5	3	14

О. Твардовський

СОВЕТСЬКА ПРЕСА АТАКУЄ СУМ

ПРОДОВЖУЮТЬ ЛАЙКУ

У советській пресі продовжують очорнювання Америки і особливо теперішньої Адміністрації президента Реґена в зв'язку із заповіданням советськими спортовими політруками бойкоту цьогорічної Олімпіади в Льос Анджелесі. Сторінки спортової преси ССРСР заповнені вимушеними листами найвизначніших спортовців різних національностей як теж передруками брехень і вигадок, що їх помістили газети не без тиску агентів КГБ в країнах сателітах.

Брешуть, лають і міри не мають, з чого вже сміються не тільки спортовці ССРСР, але й колгоспні коні. За останнє десятиліття в ЗСА побувало на різних змаганнях сотні спортовців — рабів російської імперії і вони краще від професійних брехунів сучасного режиму ССРСР знають про правду дійсности.

Тому даремно російські брехуни оклеветують ЗСА і президента Регена ось такими видумками: »З наближенням лос-анджелевських Ігор найактивніше готуються до них не спортсмени, а під'юджувані з Вашингтону "яструби,, "Ангели пекла,, та інші гангстерські посланці зла і смерті. Такої розгнузданої антиспортової підготовки не знала, мабуть, жадна з попередніх двадцять двох Олімпіад... Рейганівська адміністрація ЗСА, проголосивши своїм коником боротьбу з міжнародним тероризмом, до того довела злочинність у власній країні, що вже не може гарантувати безпеки ні політичним діячам інших країн, ані олімпійцям, які збиралися прибути на Ігри... Як тепер усе очевиднішим стає існування змови справжніх правителів ЗСА військово-промислових кіл проти братів Кеннеді, так усе більше стає людей схильних розцінювати замах на Регена як голівудський реклямний — »бойовик« і дешевий трюк для вознесення в ранг національного страждальця й героя...» Усе це, мовляв, призвело до зриву XXIII літньої Олімпіади, позбавило права називати льос-анджелевські Ігри олімпійськими».

Так писав в київській »Спортивній Газеті« 15-го травня цього року спортовий політрук В. Стиркул.

»За таких умов, — продовжував цей пропагандист, — НОК СССР та олімпійські комітети інших країн, ті під диктатом сучасної Росії, — заявили, що вони не хочуть бути учасниками антиспортового, антикомуністичного шабашу в Льос Анджелесі, не можуть наражати спортсменів на небезпеку терору з боку вихованих колишнім губернатором Каліфорнії "Ангелів пекла,, та гангстерів і бешкетників з інших кінців ЗСА, найнятих нинішнім головою Білого Дому — все тим же Рональдом Регеном».

У дальших рядках Стиркул в своїй довшій статті »Ігри по-каліфорнійському« мав завдання від своїх хлібодавців вилаяти акції на Олімпіадах вільних українців і цим разом присвятив головну увагу Спілці Української Молоді в зв'язку із запланованим »Світовим Злетом СУМ« в Льос Анджелес в часі Олімпіади. Цю лайливу згадку про акції української молоді у вільному світі з цікавістю прочитали мільйони спортовців в поневоленій Україні і вона на них справила інше вражіння, як цього бажали російські спортові політруки.

Стиркул продовжував. »Залишіться без роботи на період лос-анджелівських Ігор і бандерівська "Спілка Української Молоді,,. Хіба що приставлять її для гавкання і бешкетів, тільки тепер вже не до радянських спортсменів, а до будь-якої іншої спортової делегації. »Спілка Української Молоді,, (СУМ), отримавши доляріві іньєкції розвинула гарячкову діяльність. На своєму "Світовому,, конгресі в Торонто замериканізована СУМ (кілька років тому її центр було переведено з Європи до США) вирішила провести »світовий зліт СУМ« (це збіговисько рангом вище, ніж конгрес) у Лос-Анджелесі. Про мету цього збіговиська гадати не доводиться. Самі націоналісти в газеті »Шлях Перемоги« пояснили, що цей зліт заплановано на той самий час, коли відбуватиметься XXIII світова спортова олімпіада». Тут же повідомлялося, що вже знайдено приміщення, де можна розмістити 300 осіб, і що керівники СУМ у Західній Німеччині готуються послати туди своїх людей. Члени західно-німецької СУМ »прославилися« бешкетами під час XX Ігор в Мюнхені 1972 року, чималий гурт уже »досвідчених антиолімпійців« висилався на Ігри до Монтреалю»

Одна з демонстрацій СУМ в Лос Анджелес.

Далі Стиркул мусів «потішити» своїх підопічних таким ствердженням. «Що ж, вони своє «відпрацювали», відкричали і відказилися. А радянські спортсмени і на XX, і на XXI Іграх упевнено; в хорошому олімпійському стилі вибороли перші командні місця. Стиркул, вибілюючи на сильство совєтів, писав: «Сталося саме те, чого так бояться націоналістичні бешкетники та їх боси і що вони хотіли б підірвати радянські люди, олімпійців багатьох національностей, виступили єдиною спортивною командою, виступили як одна сім'я патріотів, інтернаціоналістів».

«На зимовій Олімпіаді 1980 року в американському Лейк Плесіді (в якому до речі совєтським спортсменам волос з голови не впав, замітка наша) теж було чимало нишпорок і гавкунів із СУМ та інших націоналістичних організацій, підпорядкованих спеціальним службам. Тут вони теж намагалися шкодити олімпійцям із соціалістичних країн, і знову їхні спроби розвіялися в прах». Очевидно Стиркул знає, що бреше і мішає горох з капустою. Адже вільні українці не шкодять олімпійцям із соціалістичних країн, а тільки виключно проводять акції протесту проти комуністично-московського імперіалізму теж в спорті. Інша справа, що ці акції не мають на меті шкодити технічним осягам, зокрема спортсменам поневолених народів. Ці акції все таки своє осягнули, коли режим імперії цим разом побоявся взяти участь в XXIII Олімпіаді. Можна сподіватися, що Москва буде змушена бойкотувати теж XXIV Олімпіаду в Сеулі, Південна Корея.

Закінчив свою статтю Стиркул такими брехливо-лайливими реченнями: «Підключення СУМ та інших подібних націоналістично-неофашистських організацій до антирадянських провокацій під час олімпійських ігор — це ще одне свідчення нерозбірливого використання американськими властями будь-яких покидьків, про яких в урядовій Америці цинічно заявляють: «Так, ми знаємо, що вони сукині сини, але — наші сукині сини!»

«На урядову Америку падає ганьба за користування послугами злочинців, падає відповідальність за незабезпечення нормальних умов для проведення XXIII Олімпійських Ігор», — так закінчив свій пасквіль спортивний політрук Стиркул.

Із змісту цього пасквілю виходить, що усі акції слушного протесту українських організацій у вільному світі з нагоди світових Олімпіад і інших великих спортових зустрічей проти комуністсько-московського імперіалізму в спорті, мають для української визвольної справи велике значіння.

Тому завданням наших центральних установ у всіх країнах вільного світу є продовжувати та вдосконалювати їх, бо це один із важливих відтинків нашої боротьби з найбільшим ворогом України і ворогом вільного світу, яким є червона Росія.

За «Свободою».

Президент Реген в Українському Культурному Центрі в Детройті 10. 10. 84 р. Дівчата Д. Среденко і У. Юрків підносять Президентові хліб і сіль. Зліва Голова Центру Інж. Б. Федорів.

ПРЕЗИДЕНТ РЕГЕН В ОБОРОНІ ЮРІЯ ШУХЕВИЧА

Президент ЗСА Роналд Реген у своїй проклямації з приводу Тижня Поневолених Народів звернув окрему увагу на геройський шлях Юрія Шухевича, незламного сина великого батька. Єдине прізвище, яке знаходиться у проклямації Президента — це Юрія Шухевича. Урочистість, на якій промовляв президент Реген, відбулася 16 липня 1984 року у Білому Домі за участю особисто запрошених понад двісті гостей, у тому кількадесять українців.

Президент виголосив до зібраних промову, в якій гостро натаврував терористичну большевицьку систему і станув у захист поневолених націй. Окремо президент підписав Звернення до американського народу, текст якого оприлюднюємо нижче.

Крім президента промовляв ще амбасадор Кампельман, голова делегації ЗСА післягельсінської Конференції у Мадриді, відомий приятель України, з яким Ярослав Стецько мав нагоду вести низку розмов. Амбасадор Кампельман, так як і британська делегація й інші делегати, радо згодні підняти справу українських політ'язнів на чолі з Юрієм Шухевичем. Також канадський делегат — посол Фліс, польського походження, радо обіцяв зробити це.

Амбасадор Кампельман промовляв до етнічних американців перед урочистістю підписання проклямації Президентом. Він сказав, що комуністичне зусилля створити «совєтський» нарід провалилося і що є усяка основа для твердження, що в ССРС є «глибокий спротив проти політики насильства, вживаного, щоб знищити горді національні культури з багатовіковими історичними коріннями». Кампельман сказав: «У таких країнах, як Україна, Латвія, Литва, Естонія і кавказькі республіки всезростаюче стремління до самовизначення продовжує існувати». Він підкреслив, що «марні зусилля совєтських військових і поліційних властей спинити проникання модерних ідей в їхню замкнуту суспільність є засуджені на провал». «Немає достаточного високих мурів — продовжував Кампельман — які були б спроможні перешкодити перемозі новим ідеям людської гідності, перенесенню їх з одної частини світу в іншу.» Він ще підкреслив, що «найбільша загроза для керівництва ССРС лежить, мабуть, таки в середині кордонів їхнього панування...»

Після Кампельмана ще промовляв представник стейтдепартаменту, про що наступним разом, як також вступна промова президента Регена перед підписанням Звернення до народу, буде предметом нашого з'ясування.

Треба відмітити, що під час усієї церемонії був присутній теж віце-президент Буш, що мало вказувати на те, що теперішня адміністрація присвячує більше уваги закону Конгресу ЗСА з-перед 25 років, ніж раніше. Це була загальна думка присутніх речників, представників національних груп, які, треба сподіватися, віддадуть свої голоси при найближчих виборах за президента Регена і віце-президента Буша, які більше, ніж попередні адміністрації доцінюють значення поневоленого большевизмом народу.

ПРОКЛЯМАЦІЯ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

Раз у рік закликається всіх американців застановитися і пригадати собі, що їхні свободи й вольності, часто самозрозумілі, як природою дані, є заборонені для численних народів світу. Америка продовжує обстоювати засаду, що всі люди є створені рівними. І якщо ми хочемо бути вірні цьому принципові, то мусимо визнати, що народи поневолених країн є наділені Творцем тими самими правами — самі вирішувати, хто буде керувати ними, — так, як ми, що маємо привілей жити у свободі. Для цих поневолених і переслідуваних народів З'єднаних Стейтв Америки стоять, як символ надії та надхнення. Ця провідна роля вимагає вірності нашим власним демократичним принципам, як також і зобов'язання виступати в обороні природних прав людства.

Не зважаючи на те, що вже двадцять п'ять років минуло, відколи вперше визначено Тиждень Поневолених Народів, його значення не зменшилося. Навпаки, воно безперечно зросло, головню тому, що й ще інші народи стали жертвами комуністичного поневолення. Під час Тижня Поневолених Народів ми мусимо знайти час, щоб пригадати собі і незчисленні жертви, і самотніх героїв, так широкоплощинне бомбардування Афганістану, як і таких одиниць, як ув'язненого українського патріота — Юрія Шухевича. Ми мусимо черпати силу із дій мільйонів борців за свободу в окупованих комуністами країнах, таких ось, як ті, що підписуються під петиціями за релігійні права в Литві, або членів «Солідарности», публічні протести яких вимагають особистого ризику та жертви, що майже не зрозуміле пересічному громадянину Вільного світу. Це в їхній боротьбі за незалежність ми знайдемо правдивий шлях до дійсного й тривалого миру.

Для тих, кому відмовлено блага свободи, ми продовжуватимемо виступати в обороні їх незалежності. На користь несправедливо переслідуваних і незаконно ув'язнених ми далі домагатимемося їх негайного звільнення та підноситимемо наші молитви в час їхніх терпінь. На користь хоробрих мужів і жінок, які терплять переслідування з причин національного походження, релігійного переконання і їх стремління до свободи — це є власне обов'язок і привілей з'єднаних Стейтв Америки вимагати, щоб всі підписані під Хартією Об'єднаних Націй та Гельсінськими домовленнями, згідно своїх прирікань та зобов'язань, дотримувалися їх та шанували засади і дух міжнародних договорів та домовлень.

Протягом Тижня Поневолених Націй ми відновлюємо наші зусилля, щоб сприяти свободі, самостійності та національному самовизначенню тих країн, які борються за своє звільнення від комуністичної ідеології та тоталітаристичного гніту та допомагати тим країнам, які сьогодні борються віч-на-віч проти совєтського експансіонізму. Не можна вимагати свободи і людських прав для народів і країн Азії та Східної Європи, ігноруючи боротьбу наших сусідів на цій півкулі. Немає різниці між зброєю, що була застосована для пригноблення населення Лаосу і Чехо-Словаччини, і тією, висланою до Нікарагуї, щоб тероризувати власний нарід і загрожувати мирові та розвиткові її сусідів.

Конгрес спільною резолюцією, схваленою 17. 7. 1959 р. (73 Stat. 212) уповноважив і просив Президента визначити третій тиждень у липні як «Тиждень Поневолених Народів».

ЗАМІСТЬ НАПРАВИТИ — ПРОВОКУЮТЬ!

«СУМ не сміє бойкотувати ЕУ!» — під таким заголовком «Вісті зі Сарселю» Наукового Товариства ім. Т. Шевченка (НТШ) в Європі передрукували в останньому числі (25/1983-84) статтю В. Сірського з «Нового Шляху», Торонто (НШТ). Сам цей заголовок вказує, що у цій статті дається СУМ вказівки поведінки у відношенні до Енциклопедії Українознавства (ЕУ), і тому дозволимо собі в такий же спосіб і відповісти видавцям «Вістей зі Сарселю».

Перш усього, однак, загальне ствердження. Немає підстав говорити про бойкот ЕУ з боку СУМ, бо ніхто з відповідальних сумівців не заперечує великої потреби й користи цього видання. Натомість існує дотепер неполаджений конфлікт між СУМ та видавцем ЕУ, що його спричинило поміщення гасел про «СВУ-СУМ» у восьмому томі ЕУ2 (1976). Причини цього конфлікту були кількаразово представлені і є загально відомі.

Тепер видавці ЕУ і «Вістей» у своїй полеміці проти СУМ користуються також «аргументацією» пана Сірського з НШТ, і до цього треба висловити деякі засадничі думки.

НТШ є науковою установою і головним його аргументом у справі гасел про СВУ-СУМ було твердження, що до проблеми підходилося неупереджено, безсторонньо і по-науковому. Натомість журнал «Новий Шлях» у відношенні до середовища, до якого свідомо і одверто зараховується також СУМ, є виразно не тільки упереджений і сторонній, але звичайно злобно, а то й вороже наставлений. Коли, отже НТШ сперечається зі СУМ таким знаряддям як чисто пропагандивними статтями партійного і до СУМ негативно наставленого органу, тоді виринають оправдані сумніви щодо «неупередженості» відповідальних видавців ЕУ і «Вістей». І ці сумніви годі розсівати надаванням статті пана Сірського «історіографічного значення» під заміткою «Документ ч. 17»

Які ж є головні думки цієї антисумівської пропаганди, яку передруковує навіть по кількох роках НТШ у своєму органі під рубрикою «Документи?»

Отже тепер, я, Роналд Реген, Президент З'єднаних Стейтів Америки, таким чином проголошую той тиждень, що починається 15-тим днем липня 1984 як «Тиждень Поневолеваних Народів». Я закликаю населення З'єднаних Стейтів Америки відмітити цей Тиждень відповідними церемоніями та діяльністю, щоб поновно запевнити свою відданість міжнародним принципам справедливості та свободи, котрі нас з'єднують, а інших одушевляють.

Для посвідчення цього, я власноручно підписав цю проклямацію шістнадцятого дня у липні, в році нашого Господа 1984-тім і в 209-ому році незалежності З'єднаних Стейтів Америки.

Цитуємо: «Статті проф. Білінського (про СВУ-СУМ у ЕУ 2 — наша прим.) написані на двох-трьох сторінках. Чи задля цих двох, хоч би й не-об'єктивних статей, треба обезцінювати цілих десять томів енциклопедії?». СУМ, як було сказано на початку, не обезцінює Енциклопедії (і аж ніяк 10 томів, бо їх тоді було всього вісім), але мав і далі має поважні застереження до гасел про СВУ-СУМ. А оскільки СУМ цими гаслами є безпосередньо заторкнений, він має повне право зайняти до цих гасел своє становище. І це наше становище ми виразно представили головному редакторові ЕУ проф. Кубійовичеві, ще перед друком цих гасел, але воно було остаточно ним зігнороване. А вище-згадане питання повинен був поставити собі власне у свій час проф. Кубійович, «чи задля цих двох, хоч би й не-об'єктивних статей», варта було програмувати і провокувати конфлікт зі СУМ-ом?

З боку СУМ-у ми ще перед друком цих гасел просили і остерігали, пропонували альтернативну статтю іншого автора, і не лишали жодного сумніву щодо можливих наслідків. Але закон дії лежав у руках видавців ЕУ2, і вони мимо наших протестів таки надрукували нами критиковані гасла.

А тепер НТШ передруковує плаксиві інтонації пана Сірського, що «без сумівської активної допомоги видання Енциклопедії Українознавства може протягнутися ще на кілька років. І кому це вийде на користь?» Власне так і ми говорили проф. Кубійовичеві, але він з такою загрозою, ніби легковажно, а то й пихато міг помириться. А своє негативне ставлення до наших вимог в основному оправдував науковою об'єктивністю «хоч би й не-об'єктивних статей» проф. Білінського.

Наукова об'єктивність — це складна річ. Накопи згадані статті мали б бути дійсно науково-об'єктивними, тоді, наприклад, гасло в ЕУ2 про основоположника СУМ-у Миколу Павлушкова таким вже бути не може. Там виразно сказано, що він «очолював Союз Укр. Молоді (СУМ)», а не якийсь гурт людей, як сказано у статті проф. Білінського, які «найправдоподібніше... були укр. патріотами, не творячи якоїсь анти-совєтської політичної організації...», бо «у літературі переважає думка, що СВУ і СУМ не існували..., а скорше були провокаційною вигадкою ДПУ» (ЕУ2, стор. 3006).

Постає враження, що така думка ще не «переважала у літературі» в 1966 році, коли друкувався п'ятий том ЕУ з гаслом про Павлушкова, бо було ще зарано на відкритий конфлікт зі СУМ-ом, оскільки ще половина ЕУ2 не була надрукована.

Сумнів щодо неупередженості супроти СУМ-у підсилюють ще й такі фрази з «Документу ч. 17» у «Вістях» зі Сарселю: «У пошуках за традицією послідовники СУМ-у спинилися чомусь на харківському процесі, забуваючи зовсім, що це дуже маленька подія в порівнянні з процесом всеукраїнської Революції 1917-1921 рр., чи з конкретним існуванням власної держави в тому ж часі. В харківському процесі судили вороги тільки пару десятків нашої інтелігенції, а в державному процесі виступав весь наш нарід. Ось на якій традиції мусить базуватися діяльність СУМ-у» (наші підкреслення).

Наука · Культура · Мистецтво

Митр. прот. д-р Григорій Удод

ЩО ДАЛО ХРИСТИАНСТВО УКРАЇНІ ЗА ПЕРШЕ Тисячоліття?

(Доповідь, що була виголошена на IV Світовому Конгресі Вільних Українців в м. Торонто, в п'ятницю, 2 грудня 1983 року).

(2)

Закінчення

Усьому світові відомі чудові зразки українського церковного будівництва, виявлені в Десятинній церкві, в катедрі Св. Софії та в багатьох чудових храмах по всіх просторах української землі. Багато з цих храмів пережили століття. Не меншим чудом українського церковного будівництва є сотні Божих храмів по багатьох країнах нашого розселення у світі. Це є твори української християнської культури, зразки яких прийшли в Україну з Візантії, але перетворені українською духовністю і українським генієм, стали сьогодні частиною світової культури. Чудове українське малярство, зокрема мозаїки, якого найкращі зразки знаходяться у Києві — відомий, наприклад, образ Божої Матері у вівтарі Св. Софії, т. зв. Нерушима Стіна.

З християнством прийшло в Україну мистецтво проповіді. За 60 років після офіційного хрещення України християнський світ почув з уст преподобного Іларіона, митрополита Київського, знамените «Слово про Закон і Благодать», яке й сьогодні дивує дослідників як своїм глибоким богословським і патріотичним змістом, так і своєю високою формою викладу.

З християнством прийшла в Україну церковна музика і церковний спів, які, розвинувшись на українському ґрунті, стали однією з найкращих частин української духовної культури, зокрема ж через вклад геніальних українських композиторів останніх століть, таких як Д. Бортнянський, А. Ведель, М. Лисенко, М. Леонтович, К. Стеценко, О. Кошиць та інші.

Християнство дало нашому народові оригінальну літературу. Першими літературними творами були, очевидно, переклади з грецької мови різних християнських письменників, але під впливом народньої стихії, дуже скоро в Україні появляються оригінальні твори української літератури. Ці твори були далекими від візантійського песимізму й аскетизму, але були повні життєрадості, надії, високого патріотизму, твори, які кликали не лише до спасіння душі, але й до виконання громадських обов'язків на земній батьківщині. Найкращими зразками української християнської літератури маємо знамените «Слово про Ігорів похід» з княжих часів та «Юбзаря» геніального поета-християнина Тараса Шевченка.

Християнство заклало основи української історичної науки. Це ж ніде інде, як в печерах Києво-Печерської Лаври почали писатися українськими ченцями перші українські літописи, а за ними почали писатися такі ж літописи по інших монастирях і осередках українсько-християнського життя. Ці літописи є до сьогодні невичерпним джерелом відомостей про життя українського народу в даних періодах його історії.

У часах доби княжих міжусобиць в Україні Церква Христова з її митрополитами, єпископами і духовенством була тим авторитетом, яка часто зупиняла ці міжусібні братовбивчі війни, мирила ворогуючі сторони, попереджувала їх про те, що може принести з собою оце братовбивство. Ряд літописних записів виразно свідчать, як митрополити Київські попереджували князів: »Ми покликані від Бога сказати тобі, княже, що не добре робиш, коли землю руську кров'ю руською поливаєш«. І князі, хоч не завжди і не всі, слухали авторитету Церкви і лише цьому фактові треба завдячувати, що Княжа Держава не впала ще до татарського нападу на неї. Після татарського нападу на Русь-Україну Церква Христова українського народу була єдиною централізуючою і об'єднуючою силою. Вона тримала в єдності народ впродовж століть тоді, коли цей народ був розділений поміж іншими державними організаціями, які знайшлися на руїнах княжої держави.

Система симфонії Церкви і держави, а пізніше Церкви й національно-державницької ідеї, була збережена в Україні й після упадку Української Княжої Держави. Навіть більше — доля Христової Церкви в Україні і доля українського народу злилися в одне нероздільне ціле. В часах бездержавности, в часах національного, соціального й релігійного поневолення українського народу чужими зовнішніми силами, прийшов той найтяжчий період, в якому Христова Церква українського народу була розділена і поневолена тими ж зовнішніми силами, які поневолили український народ. Не зважаючи на те, що від 1596 року українське християнство до сьогодні залишається роз'єднаним, його цілеспрямованість залишається незмінним — служити своєму народові тими ідеалами, які воно покликане нести у світі.

Система симфонії Церкви і держави, а пізніше Церкви й національно-державницької ідеї, була збережена в Україні й після упадку Української Княжої Держави. Навіть більше — доля Христової церкви в Україні і доля українського народу злилися в одне нероздільне ціле. В часах бездежавности, в часах національного, соціального й релігійного поневолення українського народу чужими зовнішніми силами, прийшов той найтяжчий період, в якому Христова Церква українського народу була розділена і поневолена тими ж зовнішніми силами, які поневолили український народ. Не зважаючи на те, що від 1596 року українське християнство до сьогодні залишається роз'єднаним, його цілеспрямованість залишається незмінним — служити своєму народові тими ідеалами, які воно покликане нести у світі.

У часах великої національно-визвольної боротьби українського народу під проводом гетьмана Богдана Хмельницького Церква і народ ще раз об'єдналися в один могутній моноліт і здавалося, що з відродженням Української Козацької Держави Україна повертається до тих бла-

гословених часів, які існували в перших століттях після її охрещення. На жаль, сили були далеко нерівні — при всій рішучості, героїзмі й посвяті Україна не могла відстояти свою волю в боротьбі проти чотирьох могутніх потуг, які її оточували. Наслідки всім відомі: український народ і його Церква були розділені й поневолені, спершу Польщею й Московщиною, а пізніше Московщиною й Австрією. Знову український народ і його Церква розділили свою тяжку історичну долю.

Але навіть в часах найтяжчого поневолення, церква залишилася носієм і зберігачем національно-державних традицій і коли прийшов відповідний час, змогла передати їх народові і тим самим започаткувати новий переможний процес національного відродження, який триває до наших днів. Церква західної вітки українського народу дала Україні Маркіяна Шашкевича, Церква ж на Великій Україні дала українському народові Кирило-Методіївське Братство і Тараса Шевченка, від чого властиво почалося національне відродження всього українського народу. У цьому відродженні Церква відіграє надзвичайно важливу роль — вона благословляє і провадить народ до вершин національної і християнської свідомості, вона разом з народом переживає всі його успіхи і невдачі, вона спрямовує процес відродження на шляхи угодні Богові, цим запевнюючи українському народові перемогу в його зусиллях.

Сьогодні український народ, як ніколи впродовж своєї тисячолітньої історії, стоїть перед загрозою духовного і фізичного знищення. Сьогодні час і обставини вимагають від народу, зокрема від його зорганізованої частини, як і від його Церкви, особливих зусиль і особливого почуття відповідальності. Нехай прикладом спільної дії Церкви і зорганізованого українства буде система симфонії між Церквою і державою перших віків існування українського християнства. Церква, якби вона не називалася, є і повинна бути Церквою Христовою серед українського народу і, як така, повинна постійно боліти болями свого народу, повинна бути і залишитися Церквою національною, даною нашому народові Христом-Спасителем для того, щоб вести наш народ до життя вічного і для того, щоб найкраще забезпечити йому життя й розвиток у житті дочасному, земному.

Не може бути українською Церква, яка заради т. зв. універсалізму зрікається своїх національних аспірацій і обов'язків супроти народу, серед якого вона призначена служити. Церква Христова українського народу повинна молитися, плакати й турбуватися долею кожної української людини — чи вона гине в Сибірі фізичною смертю, чи у вільному світі смертю духовною через асиміляцію й відчуження від свого народу. Церква Христова, виконуючи почесне завдання духовного провідника народу у сьогоднішніх надзвичайних обставинах, повинна також мати всесторонню підтримку всіх українських національних організацій у вільному світі, а зокрема такої, як Світовий Конгрес Вільних Українців. Церква має і повинна мати право мирити наші внутрішні розходження та вказувати провідникам народу на головну мету наших зусиль.

Закінчуючи цю коротку доповідь, я, смиренний ієрей Української Православної Церкви, бачу наше національне спасіння у цих надзвичайних обставинах існування нашого народу, як і шлях до його світлого

майбутнього, лише в одному: щоб ми в нашому сьогоднішньому житті свідомим зусиллям Церкви і українських організацій та установ повернулися словами й ділами до первооснов українського християнства, які ознаменовані сйвом величі і слави, як на полі державного, так і церковного життя, до часів, про які так знаменито сказав преп. Іларіон у своєму «Слові про Закон і Благодать». Це нам може дати перевірена тисячоліттям система симфонії та гармонії між Церквою і народом на всіх ділянках життя, бо як «сили пекельні не здолають знищити Церкви Христової серед нашого народу», по слову Христа Спасителя, так жодні сили пекельні не зможуть знищити і того народу, який живе і діє в тісній співпраці з Церквою Христовою, скеровуючи свої зусилля на шляхи угодні Богові. Тисячолітній шлях українського народу і Христової Церкви серед нього є найкращою запорукою правдивості слів нашого Божественного Учителя.

В 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

ПРИСЯГА ВОЯКА УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНЧОЇ АРМІЇ

Затверджена УГВР і введена наказом ГВШ ч. 7. з 19. VII. 1944.

Я, воїн Української Повстанської Армії, взявши в руки зброю, урочисто клянусь своєю честю і совістю перед Великим Народом Українським, перед Святою Землею Українською, перед пролітою кров'ю усіх Найкращих Синів України та перед Найвищим Політичним Проводом Народу Українського:

Боротись за повне визволення всіх українських земель і українського народу від загарбників та здобути Українську Самостійну Соборну Державу. В цій боротьбі не пожалію ні крови, ні життя і буду битись до останнього віддиху і остаточної перемоги над усіма ворогами України.

Буду мужнім, відважним і хоробрим у бою та нещадним до ворогів землі української.

Буду чесним, дисциплінованим і революційно-пильним воїном.

Буду виконувати всі накази зверхників.

Суворо зберігатиму військову і державну таємницю.

Буду гідним побратимом у бою та в бойовому житті всім своїм товаришам по зброї.

Коли я порушу, або відступлю від цієї присяги, то хай мене покарає суворий закон Української Національної Революції і спаде на мене зневага Українського Народу.

Фізична Культура

РОЗВАЖАННЯ НА ОСНОВІ ЗАКОНІВ БІОЛОГІЇ

ЧИ МОЖЛИВО ЗАПОБІГТИ ПРОБЛЕМАМ СЕРЕД ДІТВОРИ ТА ЮНАЦТВА?

«Nemo psychologus nisi physiologus»

Др Степан Зошук

Гете

Всі проблеми серед дівчати і юнацтва є лише загально відомі. Суспільство привикло, що тими проблемами займаються відповідальні чинники, державні, піддержавні, наукові, виховні, тощо, і вони уже знайдуть спосіб, як стримати цю повинь поступаючого звиродніння людського роду. Всі згадані чинники стараються знайти розв'язку, як запобігти, а покищо латають діри. На жаль, немає жодних виглядів на краще. Чому воно так?

Ясної відповіді немає, все видається тяжкою невблаганною долею, а проте причина є відома, вона лежить у постійному знасилуванні законів біології та фізіології, а всі вони є чейже законами Творця!

Пригадаймо найперше деякі з проблем серед юної частини населення:

1. Передчасний прихід до голосу статевого гону та з тим зв'язане передчасне материнство у недолітків. Це названо «статева революція».
2. Статеві збочення: гомосексизм, лезбосизм, масохізм та без ліку інших.
3. Надмірна метушливість, непосидючість, нервовість і напастливість.
4. Злочинність, самогубства і вбивства.
5. Неспроможність скуплення думки, уваги, тощо.
6. Нахил до налогів «харчів», т. зв. «розплюй хліб» (junk foods), курення, пиття алкогольних та безалкогольних напиктів, приймання ЛСД, марігуани, героїни, тощо, ба постійне жування чогось чи смикання.
7. Пригноблення у якоїсь частини юного населення з об'явністю аутизму, в інших божевілля, схізифренія, бирса (epilepsy), тощо.
Це значить: «Ніхто не може бути психологом, не будучи фізіологом». Іншими словами, найперше довести до ладу всі розладдя у переміні та виміні речовин у травленні та способі життя, тоді щойно приходять психологічні міркування, психоаналіза, тощо.
8. Відсутність, або мала охота до праці, до науки, до руху, ба навіть до забави. Брак виявів творчої уяви рівня дитячої наївності, з нахилом до казки, міту та містики. Зате вражають в них нахил до речей, грошей та змислових виявів... Неохота до дисципліни та порядку.

9. Відсутність пошани до батьків і учителів, до старших віком взагалі.

В тілесній площині:

1. Кількість з правильною, гарною побудовою тіла постійно меншає. У ЗСА між роками 1950 і 1965 число з правильною побудовою зменшилося з 1/3 до 1/6. Обчислено, що під кінець нашого віку лише 1/12 дівчор і юнацтва буде виявляти правильну побудову. Зате кволих, калік та хоровитих буде щораз більше. Родяться з різними пошкодженнями кістяка, нервового уладу, внутрішніх оруддів, як серце-судинного уладу, легенів, залоз, які виділюють гормони, печінки, нирок, шлунянки, кормоводу, почавши шлунком і скінчивши відхідником. Всі проблеми з побудовою зубів та щелепів.

2. Кістяк шкільної дівчор і юнацтва погіршується, наприклад, у Західній Німеччині в році 1973 у довільній школі знайдено в першій класі хворобові зміни у хребцях у 40.9%, у четвертій — у 53.6%, а в 8 класі — в 77%. Так є в кожній державі з добробутом і у верхівки Третього Світу.

3. Опасистість постійно зростає в дітей та дорослої частини населення.

4. Звапніння кровоносних судин (arteriosclerosis), яке ще недавно уважалось недугою, чи пак звироднінням тканів у людей старшого віку, нині займає щораз молодші річники та щораз більше їх чисельно, навіть новородки до першого року життя, у 10% виявляють це звапніння.

5. В юнацтва з пересічним віком 22 років у ЗСА виявлено звапніння судин різного ступеня та в різних оруддях тіла в 1914 році у 40%, в році 1950-му у 73% і 3/4 відсотків, у 1959-му — у 77%. Не маю чисел з 1983 року.

6. Смертність дівчор щораз більша і є на другому місці по числах смертності серед дорослої частини населення з причин «удару серця». Річно вмирають нагло новородки і діти до одного року життя 10.000 (числа з 1976 року). В 1975 році вмерли у ЗСА з різних причин 1.892.879 новородків і дітей до одного року життя.

7. Хворих солодухою (diabetes mellitus) серед дівчор і старших віком щораз більше. В Канаді є під цю пору (1982) біля одного мільйона хворих солодухою, в тому від інсуліні залежних 1/10 всіх хворих.

8. Кожних 20 на 100 молодих людей до 25-го року життя у ЗСА мають бодай одне видне каліцтво з уродження.

9. Пістряк є першою причиною смерти серед студентів. Ще недавно був другою. Серед дорослої частини населення пістряк легенів, грудей жінки та грубої кишки чисельно постійно зростає.

10. Божевільних щораз більше, отже й тих, які ідуть до цього кінцевого стану. Коли біля року 1925-го було у ЗСА що 23-ий божевільний, то в році 1962-му було їх уже що 12-ий (звіт перед урядом президента Кеннеді). А скільки їх нині (1983)?

11. Здатних до військової служби щораз менше.

12. Заведень і шкіл для дівчор і юнацтва, обтяжених різними ущербками та каліцтвами, упосліджених умовами, зі збоченою поведінкою, злочинних та статево збочених, є щораз більше.

13. Масових розводів є у ЗСА під цю пору: що друга родина

розведена. В Україні число розводів за останніх 20 років потроїлось.

14. З причин «удару серця» (ischemic heart diseasee – IHD), або (stroke) умирають нагло щораз більше та щораз молодші, навіть новородки та діти. Цю листу можна би продовжувати.

Налого:

1. Алькоголізм і курення постійно чисельно зростають, а найголовніше, займають щораз молодші річники і жіноцтво, особливо вагітних жінок.

2. Ліків і «ліків» приймають щораз більше людей.

3. Наркоманів щораз більше, особливо серед юної частини населення.

Злочини і самогубства:

1. Злочинність, особливо серед юної частини населення, зростає в деяких державах скорше, ніж приріст населення. У ЗСА родина стала найгрізнішим місцем для життя. В родинях стратило найбільше людей життя і найбільше поліцаїв втратили життя, розборонюючи бійку в родинях. В Канаді більше, ніж 50% всіх вбивств мали місце в родинях.

Все це відноситься й до українців, поселених у різних країнах. Друге та третє покоління українців на чужині виявляють всі згадані ознаки обниження їх біологічної вартости. По чому це пізнати? — цілковитий заник ідейности і звуження особовости. Ось один з таких наглядних доказів. Борис Вітошинський перевів у Європі опит у таборах молоді. На питання: «Що вам найбільше сподобалося зі занять?», аж приблизно 80% відповіло «ІСТИ». Пригадую такий самий опит на пластовому таборі на Соколі біля Перегінська у 1930 році. На це саме питання ніхто не відповів «їсти». Два покоління: в Україні скромний і поживний харч, в країнах поселення пересит всіми родами харчів, а особливо тваринними, солодощами і водичками. Дві різні особовості: здорова, ідейна і працювита молодь в Західній Україні та нездорова, квола побудови, безідейна за малими виїмками, та неохоча до науки, праці і зусиль в країнах поселення. Це істоти, пошкоджені у своїх біологічних заложеннях. Це діло нашого незнання!

З історії знаємо цілком подібне положення і стан серед дівтори та молоді у старовинній Греції в добу Сократа, Платона й Арістотеля. Всі три засвідчують ці об'яви звиродіння серед юної частини населення Греції і навіть подали причину, а саме звернули увагу на переважно тваринний харч та алкоголь.

І тоді, як і нині, переключили з переважно рослинних на переважно тваринні харчі. Однак тоді село було ще остронь цього розгулу. Нині й село є втягнене у «модерну» дурійну добробуту.

Значить харчування, яке діє упродовж поколінь, є істотним у всіх спадкових і неспадкових виявах звиродіння, у всіх вище згаданих збоченнях, каліцтвах і налогах.

Де починається оте послаблення біологічної якости молоді істоти? В лоні вагітної. Яке воно повинно бути, а яке воно є в дійсності?

Образово можемо порівняти лоно вагітної з матір'ю-землею, в якій росте рослина. Коріння рослини черпає всі відживчі речовини зі землі,

а плід запускає своє коріння у вигляді місця (placenta), яке своїм «корінням» усмокталось у стінку уразу вагітної. Коли мати-земля має всі потрібні речовини, досить води і світла, то плід буде прекрасний. Докладніше так само діється й у лоні вагітної. З кров'ю вагітної припливають всі потрібні речовини до місця, а звідсіль проникають з крові матері до крові плоду. Якщо всі потрібні відживчі речовини є у крові вагітної і якщо немає в її крові отруйних речовин, якщо вона не є хворою, то плід в її лоні буде розвиватись згідно зі записом у спадкових тайниках, званих знам'янцями (gens) та їх носіями лентівками ядра (chromosomes). Зазначимо відразу, що ті самі шкідливі чинники у харчах вагітної можуть не лише спричинити в неї хворобу, але збачити правильний розвиток плоду і змінити спадкові заложення у ядрі.

Найперше пригляньмось всім шкідливим чинникам, які уведені до тіла вагітної, спричинюють непригоже лоно для розвитку, ми кажемо, отруйне лоно.

Загально — це замало, або забагато харчів, замало одних, забагато інших. Найгрізнішими є всі ті отруї, які походять з надміру білків тваринного походження (всі м'ясива, птиця, риба, яйця, сир і молоко, та всі вироби з них), потім — це вилонні речовини, які постають при варенні та праженні всіх білків тваринного походження у товщах або без них. Тут належать також всі тваринні товщі у надмірі, всі солодоші, кава, чай, кока, мате, сіль, тощо. Осібне джерело шкідливих речовин — це всі ті, які годівець тварні на заріз, птиці та риби, домішує до кормів, або запискує їм. Це є переважно чоловічі та жіночі гормони.

Тваринні харчі штовхають людину до налогів: курення, алькоголю, кави та різних наркотиків. Яких 88% вагітних п'ють «в міру» алькоголю у різних виглядах, 57% вагітних курить, а решта сидить в закуренних світлицях, 82% приймають бодай один лік. Багато з них висиджують годинами перед письмовими висяйниками (video display terminal — VDTs), інші перед образувисяйниками (телевізія). Харч вагітної нині є переважно вбогий на життєдайні речовини, такі як вітаміни (co-ferments or co-enzymes), розчинники (enzymes or ferments) та перяні.

І врешті — це гнильні речовини зі зігнилих білків у грубій кишці, це отруї, які виділяють гнильні заживки та всі похідні хемічні речовини з надміру спожитих тваринних білків (протеїни) та їх відпадки, такі як сечова кислота, амінові кислоти у надмірі, наприклад: триптофан, тирозина, тощо. На останку згадаймо ще брак води, бо вагітна не п'є потрібної кількості рідин (води, соків, настоянок, сочистих овочів, тощо), брак кисню, бо вагітна не виконує жодної праці на свіжому повітрі, не робить проходів, не управляє жодного змагу (пливання, ситківка, тощо).

Якщо жінка вагітна молода і здорова, то її оборонні пристрої можуть успішно знешкодити всі, або якусь лише частину зі шкідливих чинників. Всі вони проникають з їх кормоводу, або є вдихнені через легені, ба навіть, як проміння проникають під шкіру. Ця успішна оборона може тривати якийсь час, аж одного дня, пристрої оборони ослабнуть, а то й заломляться, хай на короткий час, то це вистачить, щоб згадані отруйні речовини проникли до плоду і першкодили у розвитку, чи навіть вбили плід. Тоді якась частина плодів родиться мертвою.

далі буде

ЦУ СУМ ділиться з сумівським активом сумною вістною, що 19 липня 1984 року в Торонті, Канада, відійшов у вічність на 39-ому році життя

сл. п.
АНДРІЙ БАНДЕРА

народжений 16 травня 1946 року у Мюнхені, Німеччина.

Андрій Бандера був редактором «Гомону України» і «Юреніяни Еко» та членом Головної Управи ЛВУ, активним діячем Визвольного Фронту.

Андрій був провідним членом Спілки Української Молоді, в якій виконував різні обов'язки: заступник голови Крайової Управи, організаційний керівник, голова Крайового Товариського Суду, член Центрального Товариського Суду, голова Президії Крайових З'їздів, а останньою сповняв функції секретаря Дирекції оселі «Веселна».

СУМ втратив в особі покійного Андрія Бандери провідного члена, а українська спільнота патріота-борця за відвоювання Української Держави.

Похоронено сл. п. Андрія Бандеру 23 липня 1984 року на цвинтарі Парклавн в Торонті.

Центральна Управа СУМ висловлює глибоке співчуття Родині Покійного, зокрема Дружині, Дітям і Сестрам, КУ СУМ Канадита всім Друзям і Співробітникам сл. п. Андрія.

Хай гостинна канадська земля буде йому пір'ям!

цу сум.

Р. Малащук

ПРОЩАЙ, АНДРІЮ...

(Слово на цвинтарі Парклавн в Торонті 23-го липня 1984 року/

Опечалена тяжким горем вдово, пані Марусю, засмучені дітисироти Степанку, Данусю і Оленко, сестри Наталко і Лесю, ближча і дальша Родино, друзі спільної праці, змагу, боротьби, жалобна українська громадо!

Стоїмо над свіжою могилою, далеко від України, і в цю чужу сирину, холодну землю кладемо сина, мужа, батька, брата, нашого молодого друга — Андрія БАНДЕРУ. Стоїмо і жаль, і біль, і смуток давить наші серця. І німе, але голосне питання на устах всіх: чому? Чому ми кладемо в цю чужу землю сина України, молодого людину, що прожила лише 38 років, що все своє коротке життя працювала і трудилася для України і всі свої крокування спрямовувала в Україну. Чому?

Чому страшний косар так несподівано, так передчасно в розгарі праці і в розквіті сил скопив нашого молодого друга Андрія? Відповіді нема. Дивними, складними, нам невідомими і незаними і незрозумілими життєвими дорогами провадить людей Господь. І »не нам напру з Тобою стати, не нам діла Твої судить«. Така була Господня воля і так було записано в книзі життя Андрія...

25 років тому, в жовтні 1959 року на цвинтарі Вальдфрідгоф у Мюнхені над могилою сл. п. Провідника ОУН Степана Бандери, що снів прапором і символом української визвольної боротьби, — стояли ми, жалобна українська громада, а серед нас горем прибиті четверо найближчих: вдова пані Слава і діти-сироти Наталка, Андрій і Леся. Андрій мав тоді 13 років, а тепер його син Степанко, майже в тому самому віці стоїть з мамою і двома меншими сестрами над могилою свого батька... І »за думою дума роєм вилітає, одна давить серце, друга роздирає, а третя тихенько-тихесенько плаче у самому серці, може й Бог не бачить...«

З такого роду Андрій: його батька вбила Москва отруйним пострілом свого агента, його двох стривів, Олександра і Василя, на наших очах замордували в Авшвіці фольксдойчі, його вуйка Лева розстріляли німці, його мати в наслідок тяжкого життя і переживань пішла передчасно в могилу, в якій спочив ось і Андрій...

Рік після смерті батька, осінню 1960 року родина Бандерів прибула з Мюнхену до Канади і поселилася в Торонті в своїй хаті стараннями і під опікою друзів. Діти пішли в канадську школу, в українську школу, вписалися до СУМ. Тут вчилися, тут виростали, тут знайшли своїх товаришів-друзів, тут всі їх бачили і знали. І тут жив, ріс і набирив сили й знання і Андрій, деякий час проживав у нашій хаті під безпосередньою нашою опікою. Потім на декілька років покинув Торонто, пішов до школи в Йорктоні, а далі студіював на університеті у Вінніпегу, де й стрінув свою майбутню дружину Марусю, там і оженився. В тих роках Андрій був під опікою вінніпегських друзів, зокрема родини Банясів. Повернувся до Торонто і тут залишився до своєї передчасної смерті, останніх 8 років працював у »Гомоні України« як редактор англомовного додатку до нашого тижневика.

Так ріс Андрій з хлопця в юнака, а далі став дозрілою людиною,

батьком троїх дітей. В своїх ранніх роках почав працювати серед української громади: спершу серед молоді і студентської молоді — СУМ, ТУСМ, СУСК, а далі ОУН, ЛВУ, УЦІС, «Гомін України», ще далі — КУК, СКВУ. Був активним, провідним і передовим діячем на багатьох різних відтинках і місцях українського громадського і політичного життя. Головним єдиним прицілом його многогранної діяльності й активності була Україна й її борці за визволення українського народу, був ініціатором і разом з друзями провів першу 17-денну голодівку перед советською амбасадю в Оттаві в їхній обороні. Був ініціатором і організатором і інших дій і акцій в обороні українських політичних в'язнів — в обороні України, був всюди там, де йшлося про Україну, якої він ніколи не бачив, але до якої постійно прямував.

На цю дорогу Андрій поставив себе сам — свідомо, власним переконанням, власною працею і своїм власним рішенням. Він глибоко переживав і знав чому і за що згинув його батько, і станув на його шлях.

Це не так легко для української молоді, що народилася і виросла на чужині. Не легко цій молоді стати на твердий український ґрунт і шлях на чужих пісках. Нам, молодим, у наш час це було просто: ми народилися на українській землі, ми дихали українським повітрям, ми жили серед українського народу. Наш народ був поневолений, то нашою девізою було: «Україна в неволі — визволимо її!» І ми змагалися на всіх відтинках українського національного життя, різними способами, різною зброєю, а напереді когорти незламних і невгнугих революціонерів-борців ОУН з Степаном Бандерою на чолі, а далі 15-те березня 1939 року, 30 червня 1941 року і героїчна безстрашна УПА. І теперішні незламні борці.

Андрій станув твердо на шлях свого батька. Це єдина дорога для всіх: і для молоді і для нас усіх поза межами України і для українського народу в Україні. Іншого шляху для поневоленого народу немає. Як сказав Микола Міхновський: «Доки Україна в неволі, доти всі українські покоління йтимуть на війну...»

І ось у розгарі праці, дії, труду, намічених і ще не зреалізованих плянів і проєктів, незакінчених статей, в розквіті сил невмолима смерть вибила перо-зброю з рук і забрала Андрія, нагло, несподівано, передчасно.

А ми стоїмо засмучені над його могилою і віддаємо йому наш останній салют. Серед нас замімілі з болю вдова Маруся, діти-сироти Степанко, Дануся і 7-літня Оленка, і сестра Леся і вся родина.

Від Проводу ОУН і від Українського Визвольного Фронту у всьому світі передаю Вам наше дружнє, глибоке, щире співчуття. Ви понесли найбільшу втрату у Вашому житті. Понесли втрату і ми — його

друзі, ОУН, Український визвольний Фронт, вся українська спільнота у західньому світі і український народ.

Прощай Андрію, прощай наш Друже, не з власної волі Ти вибув з наших рядів. Але наші ряди знов зімкнулися і ми маршуємо даліше, вперед, до мети. А Ти йдеш з нами, дух Твій з нами, лише тіло Твоє спочило тут, у чужій землі. Нас всіх веде дух Твого батька Степана Бандери, невмирущий дух, кров від крові і кість від кості невмирущого українського народу!

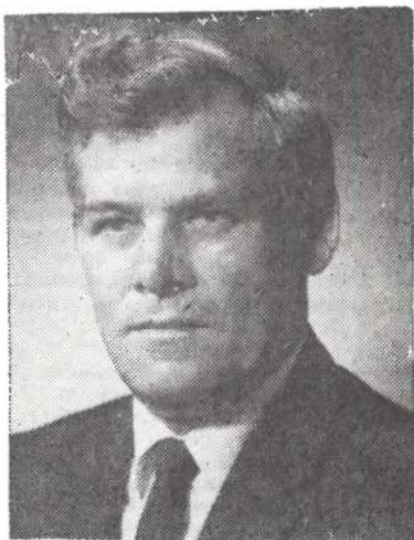
До мети ми дійдем! І тоді згадаємо і Тебе, Андрію, що впав на шляху до мети.

Прощай наш молодий Друже Андрію, пам'ять про Тебе — передового українського націоналіста-борця залишиться серед нас, серед українського народу, залишиться назавжди!

ПОМЕР ЛЕВКО ГУСИН — ОСНОВОПОЛОЖНИК СУМ В КАНАДІ

Ділимося сумною вісткою, що у неділю, 29 липня 1984 року у Монреалі, Канада, відійшов у вічність, на 59-ому році життя

св. п. ЛЕВКО ГУСИН

Народився 1925 року в Кривому Розі в Україні. Левко Гусин був основоположником Спілки Української Молоді в Канаді. У 1948 році став членом організаційного бюро тієї організації, згодом входить до першого крайового проводу, а у 1950-52 рр. був двічі головою Крайового Комітету СУМ. З метою організування сумівських клітин Левко Гусин відвідав майже усі українські поселення в Канаді і як добрий оратор виступав перед широкою українською публікою. Був ініціатором і співредантором сумівського журналу «На Варті» та автором статей про справи виховання української молоді.

Згодом переїхав до Монреалю і працював в українській секції радіа Голосу Канади. У Монреалі довгі роки був учителем курсів українознавства при осередку СУМ. В останніх роках тяжко захворів і змушений був відійти від громадських справ.

Вічна йому Пам'ять!

Бл. п. МИКОЛА КОЛОДІЙ

Нар. 26 січня 1914 року в Манунові, коло Перемишля, Зах. Україна. Від 16-го року життя був активним членом ОУН, а в ЗСА — членом Управи СУМА і ООЧСУ в Трентоні, Н. Дж., для яких ідейно працював упродовж 30 років. Дня 7-го липня цього року, при масовій участі українського громадянства, похоронено бл. п. Миколу КОЛОДІЯ на місцевому цвинтарі Св. Марії.

Осередом СУМА ім. Євгена Коновальця в Трентоні в світлу пам'ять Покійного, замість квітів на свіжу могилу, складає: на Видавничий Фонд «Національної Трибуни» — 150 дол., на журналі «Крилаті» і «Авангард» — 50 дол., на Фонд Оборони України — 200 дол.

Водночас щиросердечно дякуємо всім, що в часі похоронів М. Молодія зложили щедрі датки на виховні цілі СУМ-А: 50 дол. — В. Купчак, 30 дол. — д-р О. Коцопей, 25 дол. — «Кредитівка» в Трентоні, 20 дол. — Я. і Н. Дубин, Б. і М. Осадца, І. Боднар, З. і Е. Федорович, І. Борщ, Л. Мриглоцька; по 10 дол. — М. Черниська, М. Копаниця і родина, Е. і М. Дянів, М. Лесик, М. і Л. Ниржинецький, Л. Гоянюк, І. і С. Глушак, Д. і Г. Маціканич, П. і І. Плис, М. Шлапан, А. Антонів, Родина Мрочко, М. і Г. Кузів, Родина Кушнірчук, Д. і Л. Максимів, Родина Чучук, А. і І. Турчин, А. Галайдіда, О. Шилевич, І. Фурик, д-р А. і О. Дзяман, Г. і Г. Пилипак, Е. і Л. Обаранець, В. Маркевич, д-р В. і У. Коропей, І. і О. Микитин, М. і М. Нардаш, М. і С. Нардаш, О. і Л. Сеник, І. і Д. Сеник, Е. і С. Гец, М. Глушак, М. Шевців, З. і В. Коцопей, Й. і М. Яскір, З. і О. Яскір-Маріно, П. Боднар, С. і М. Саган, м. і А. Боднар, М. Савула, д-р Б. Корчмарин, І. Г. Костюк, Й. і Н. Куць, М. і Л. Лашин, В. і Н. Литвин, Г. Буяр, Я. Чучман, І. Дадерко, П. і Н. Возняк, І. Кльоц і Родина, О. Татомир; 5 дол. — В. Балацький. Разом: 780 дол.

Управа О СУМ-А
ім. Є. Коновальця
в Трентоні, Н. Дж.

У глибокому смутку повідомляємо своє членство, розкинене по цілому світі, що 8-го серпня 1984 року несподівано відійшов у вічність у місті Буенос-Айресі визначний політичний і громадський діяч, провідний член ОУН і великий симпатин української сумівської молоді і її меценат

сл. п. ВАСИЛЬ КОСЮК

народжений у жовтні 1922 року в Західній Україні.

Покійний від молодих років активно включився у визвольну боротьбу українського народу в рядах ОУН, зі зброєю в руках боровся за права українського народу під час Другої Світової Війни, а опинившись на еміграції і поселившись в Аргентині, всеціло віддався праці для української визвольної справи.

Спокійної вдачі, товариський, вдумливий і працьовитий, Він здобув собі пошану і довір'я серед української спільноти не тільки в Аргентині, але й далеко поза нею. Він член Головної Ради ОУН, довгорічний Тереновий Провідник ОУН, Голова Товариства «Прогрес», гол. голова Української Центральної Репрезентації, гол. голова кредитівки «Фортуна», ініціатор і активний член комітетів для побудови мавзолею Григорові Мацейкові, пам'ятника Тарасові Шевченкові, пропам'ятної таблиці ген. Романові Шухевичу-Чупринці. Покійний був душею українського організованого життя в Аргентині, а теж велику увагу присвячував праці на зовнішньому відтинку по лінії АБН та фінансував частинно подорож і побут сумівських активістів і виховників, які приїжджали на доручення ЦУ СУМ до Аргентини.

Дружини Покійного та сумівській спільноті в Аргентині висловлюємо наші глибокі співчуття.

Сл. п. В. Косюк промовляє до сумівців на Оселі «Веселка».

З М І С Т

БЛАЖЕННІШИЙ ПАТРІЯРХ ЙОСИФ

<i>ЦУ СУМ сповідає про смерть Бл. Патріярха Йосифа</i>	241
<i>Біографічні дані про Патріярха Йосифа</i>	242
<i>Слово Я. Стацька на Тризні 13. 9. 84 року</i>	244
<i>Жалібне прощання Голови ЦУ СУМ Є. Гановського</i>	247
<i>Заява През. Р. Регена з приводу смерті Патріярха</i>	248
<i>СУМ в Поклоні Патріярхові</i>	249
<i>Завіщання Блаженнішого Патріярха Йосифа</i>	264

З СССР – З ДОМУ НЕВОЛИ

<i>Християнські в'язні в СССР 1983-84</i>	267
<i>ІР. СІ: Заарештували воїна УПА</i>	269
<i>Москва замучила Олексу Тихого</i>	271
<i>Олекса Тихий: Можливі форми спротиву</i>	271
<i>Сл. п. д-р Володимир Горбовий</i>	274
<i>Ірина Сеник: Осінній етюд</i>	275
<i>Провокація з М. Горинем</i>	276
<i>Євген Сверстюк: Любите своїх ворогів</i>	278

ІІІ СВІТОВИЙ ЗЛІТ СУМ

<i>М. Фіголь: Відбувся ІІІ Світ. Зліт СУМ</i>	279
<i>УЦІС: Під синьо-жовтим прапором в Льос Анджелес</i>	287
<i>Вільна Олімпіада 1984 року</i>	294
<i>В. Косик: Українська молодь і Олімпіада</i>	296
<i>Здобутки поневоленої України в Олімпійських Іграх</i>	299
<i>О. Твардовський: Советська преса атакує СУМ</i>	300

МІЖНАРОДНИКИ

<i>Президент Реген в обороні Юрія Шухевича</i>	304
--	-----

СУСПІЛЬНИКИ

<i>Р. Шупер: Замість направити — провокують</i>	306
---	-----

НАУКА – КУЛЬТУРА – МИСТЕЦТВО

<i>Митр. прот. Г. Удод: Що дало християнство Україні</i>	308
--	-----

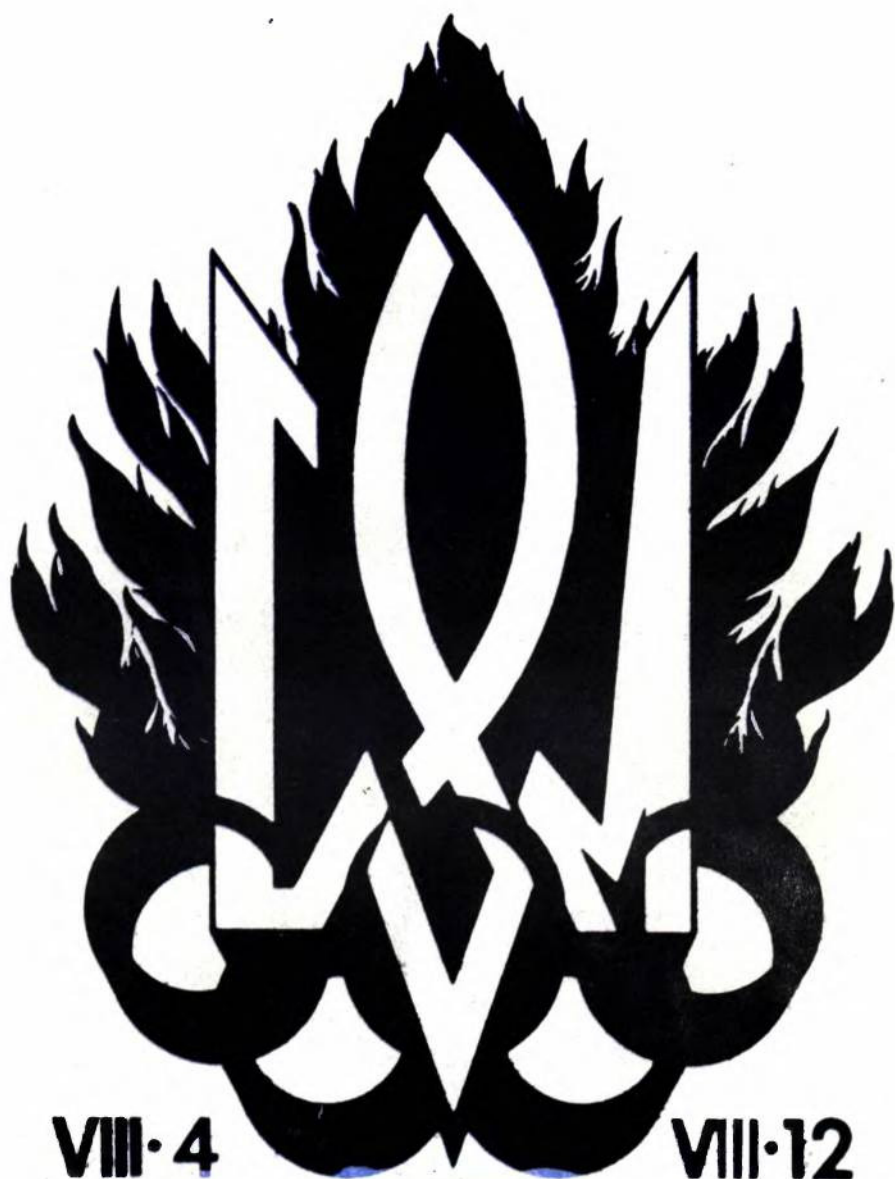
ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА

<i>Д-р С. Зошук: Чи можливо запобігти проблемам серед дітвори і нацтва?</i>	312
---	-----

НАШІ ВТРАТИ

<i>Сл. п. Андрій Бандера</i>	316
<i>Д-р Р. Малащук: Прощай Андрію...</i>	316
<i>Сл. п. Левко Гусин</i>	319
<i>Сл. п. Микола Колодій, сл. п. Василь Косюк</i>	320

ВІД РЕДАКЦІЇ: Це число «Авангарду», з уваги на особливі події – смерть Блаж. Патріярха Йосифа і ІІІ-й Зліт СУМ, не дозволило на поміщення всього матеріялу з дії СУМ та інших розділів, які підуть до ч. 6/177/84.

VIII·4

VIII·12

ТРЕТІЙ
СВІТОВИЙ ЗЛІТ
LOS ANGELES
1984